

TRUE REPRESENTATION

*Hoe burgerplatforms en loting
de democratie kunnen redden*

TED WACHTEL

*Echte vertegenwoordiging:
Hoe burgerplatforms en loting
de democratie kunnen redden*

Copyright © 2019 Ted Wachtel

Alle rechten gereserveerd

Een uitgave van The Piper's Press
PO Box 400
Pipersville, PA 18947, U.S.A.

Building a New Reality.com
book series

Print ISBN 978-1-934355-45-9
eBook ISBN 978-1-934355-46-6

Inhoud

1. Wat u voor uw land kunt doen /4
2. De mythe van het stemmen /7
3. De wijsheid van de massa /12
4. De natie in een zaal /17
5. Het lotingmenu /20
6. Het streven naar macht /25
7. De belofte van echte vertegenwoordiging /29

Bijlage: Aanbevolen bronnen rond burgerplatforms en loting /32

A Call to Action: Een burgerplatform in de VS over regulering van wapenbezit /35

1. Wat u voor uw land kunt doen

Op 28 oktober 1960 was ik veertien jaar oud. Ik zag toen hoe [John F. Kennedy tienduizenden mensen toesprak die zich verzameld hadden](#) op het plein en in de zijstraten bij het Soldiers and Sailors Monument in het centrum van Allentown in Pennsylvania. Ik stond uit een raam van het oude YMCA-gebouw te kijken, enkele verdiepingen boven Kennedy. Een vriendje van de middelbare school had mij geronseld om dozen confetti uit te strooien. Het spul dwarrelde neer op het sprekersplatform beneden. Die dag werd Kennedy mijn held.

Drie maanden later, op 20 januari 1961, hing ik aan zijn lippen om elk woord op te vangen van zijn inhuldigingspeech, die geschreven was door Ted Sorenson, een van de meest inspirerende presidentiële speechschrijvers ooit. Toen Kennedy sprak: "Vraag niet wat je land kan doen voor jou, maar vraag wat jij kan doen voor je land", drongen zijn woorden diep door in mijn ziel. En ze waren de rest van mijn leven in grote mate bepalend voor veel van mijn motivatie.

[John T. Gross](#), de toenmalige burgemeester van Allentown, introduceerde Kennedy bij de menigte. Enkele jaren later introduceerde burgemeester Gross mij bij een veel kleiner publiek, toen ik het lint doorknipte om een verbouwd warenhuis te openen, slechts een blok verwijderd van de plek waar Kennedy gestaan had. Ik was gekozen tot student-burgemeester-voor-één-dag en ik liep een dag met de burgemeester mee.

Ik vroeg me af of ik ook president kon worden. Tijdens mijn prille politieke carrière was ik gekozen tot voorzitter van mijn lokale jeugdgroep, klassenvertegenwoordiger op de middelbare school en tijdens mijn studie was ik voorzitter van mijn studentenhuus. Ik maakte gebruik van alle ervaringen die me iets zouden kunnen leren over de kunst van de politiek.

Maar het werd een desillusie. Ik herinner me nog dat ik het kantoortje van een van de begeleiders op mijn middelbare school binnenliep, waar iedereen rond een kleine tv stond. Ik hoorde dat president Kennedy dood was. De opeenvolging van geweld was een schok voor mij: Robert F. Kennedy, Malcom X, Martin Luther King, Vietnam, Kent State en Jackson State wierpen een lange schaduw op mijn gemoed.

Mijn belangrijkste bewustwording komt echter voor rekening van een definitie in het allereerste hoofdstuk van mijn eerste studieboek over politieke wetenschappen. Ik las dat 'politiek het streven naar macht is'. Dat kwam hard aan en paste slecht bij mijn naïeve ideeën. Er werd niets gezegd over altruïsme, noch over 'wat jij voor je land kunt doen', noch over waarheid, rechtvaardigheid of de Amerikaanse manier van leven. Hoe meer ik me verdiepte in geschiedenis en politiek, hoe meer ik me realiseerde dat het niets voor mij was om te doen wat politici moeten doen om verkiezingen te winnen. Dus liet ik mijn politieke aspiraties varen.

De zoektocht naar goed bestuur

Maar een goede regering, goed bestuur, dat vond ik nog steeds heel belangrijk. Als jong echtpaar waren mijn vrouw Susan en ik allebei actief partijlid in ons kleine stadje. We voerden campagne voor mensen die wij belangrijk vonden. We konden onszelf er echter niet toe brengen om sommige kandidaten van onze partij te steunen die niets anders waren dan 'political hacks', baantjesjagers en plucheklevers.

In 1972 stond ik te folderen in een supermarkt in onze overwegend conservatieve woonplaats – ik deelde [McGovern](#)-geschriften uit – toen Susan, op dat moment zes maanden zwanger, aan den lijve ervoer hoe politici het slechtste in mensen naar boven halen. Ze werd lastiggevallen door Nixon-aanhangers die haar lieten weten dat 'mensen zoals jij hier niet thuis horen'. Zij gaf geen krimp, en zei beslist: "Dit is nazi-Duitsland niet. Ik heb alle recht om hier te zijn." Haar aanvallers gingen ervandoor toen ik met een persfotograaf van de krant bij de supermarkt kwam.

We hebben allebei een tijdje meegedaan aan politieke campagnes, maar we raakten steeds meer ontgoocheld door de motieven van veel van de kandidaten die we tegenkwamen. Susan doet nog steeds telefoongesprekken en hangt reclame op voor een kandidaat waar ze enthousiast over is, maar ik ging op zoek naar andere manieren om iets 'te doen voor mijn land'.

De dekstoelen rearrangeren

In 1975 werkte ik aan mijn doctoraat in Educatieve Media en was ik op zoek naar een interessant project voor mijn dissertatie. Ik raakte geïnteresseerd in een hervorming van het lokale bestuur, de Bucks County Home Rule Charter Commission. Deze commissie stelde een wijziging van de structuur van de districtsregering voor, in de hoop deze te verbeteren. Er werd een referendum over gehouden en daarbij moesten ze het plan aan de kiezers zien te verkopen.

In het kader van mijn dissertatie heb ik een audiovisuele productie gemaakt voor de Home Rule Charter Commission. Ik hoopte dat mijn educatieve slides met geluid de kiezers effectiever zouden informeren. Mijn hypothese was de volgende: als we de kwaliteit van de informatie en de verstrekking ervan verbeteren door gebruik te maken van educatieve media, dan zouden we de publieke besluitvorming kunnen verbeteren.

Ik reed de hele county rond naar ontelbare bijeenkomsten. Mensen vertelden me hoe goed ze mijn sound-slideshow vonden, speciaal de vertolking van [Yankee Doodle](#) in de soundtrack, maar uiteindelijk stemmen de meeste mensen toch op basis van politieke partij. De Republikeinen, die domineerden in Bucks County in Pennsylvania, stemden tegen verandering en de Democraten, die dominant wilden worden, stemden voor verandering. Dat was allemaal niet verrassend.

Het begrip structurele hervorming ging voorbij aan het onderliggende probleem van democratische besluitvorming: het onvermogen van het publiek om geïnformeerde en weloverwogen keuzes te maken. Uiteindelijk werd ik me bewust, dat hervormingen zoals de Home Rule Charter Commission evenveel kans maken om de democratie te redden als het rearrangeren van de dekstoelen de Titanic zou hebben gered.

Het Elektronisch Congres

Mijn volgende experiment om het bestuur te verbeteren was in 1992. Ik schreef en publiceerde een boek met de titel '[The Electronic Congress: A Blueprint for Democracy](#)'. Destijds had de onafhankelijke presidentskandidaat Ross Perot een gecomputeriseerd referendummechanisme voor thuis voorgesteld, zodat de burgers konden stemmen over wetgeving die door een commissie van deskundigen werd voorgesteld. Het idee van Perot werd bekritiseerd vanwege het omzeilen van de 'checks and balances' van een wetgevende macht met twee kamers. Angst dat de 'mob-rule'-nachtmerrie van de Amerikaanse founder oftewel stichter James Madison werkelijkheid zou worden, stak de kop op.

Om deze bezorgdheid weg te nemen stelde ik in mijn boek een aanpak voor op basis van nationale referenda. Het zou aan het Congres zijn om kwesties voor te stellen voor nationale referenda waarbij gestemd zou worden per telefoon. Mensen zouden zo in staat zijn om rustig na te denken en te stemmen, ver van het gewoel en de drukte die politieke campagnes van de kandidaten en een verkiezingsdag met zich mee zouden brengen.

Maar woorden zonder daden betekenen niet veel. Ik ben altijd sterk beïnvloed door [Buckminster Fuller](#), inmiddels overleden, één van de grote vernieuwers van de 20e eeuw. Hij zei: "Je kunt nooit dingen veranderen door te vechten tegen de bestaande werkelijkheid. Om iets te veranderen, moet je een nieuw model bouwen dat het bestaande model achterhaald maakt." Bij elk van de [circa twaalf boeken](#) die ik geschreven of geredigeerd heb, heb ik altijd een werkend model gebouwd, of ik had al een project of programma lopen dat betrekking had op de inhoud van het boek.

Dus, tegelijk met de publicatie van mijn boek lanceerde ik ook het Telefonisch Referendum Project als een klein experimenteel model van het Elektronisch Congres. Mensen konden zich inschrijven, en vervolgens kregen ze een schriftelijk bulletin toegestuurd met verschillende vragen over samengevatte nationale vraagstukken. Ze konden telefonisch stemmen over die vraagstukken via een 800-nummer. De bellers werden met de gedigitaliseerde stem van mijn vrouw door het stemproces geleid. De meeste deelnemers hadden mijn boek gekocht, of het waren studenten die door hun professoren waren aangewezen om deel te nemen, of ze hadden over mijn experiment gelezen in een krant in Nebraska die met ons samenwerkte. Ik heb dit project een paar jaar met plezier gerund en ik heb er veel van geleerd, vooral van mijn fouten.

Toen ik research deed voor mijn boek 'The Electronic Congress', heb ik me verdiept in de geschiedenis en het hedendaagse gebruik van referenda. Sindsdien ben ik me er bewust van geworden dat de beperkingen van referenda dezelfde zijn als de [beperkingen van publieke-opiniepeilingen](#) (die we later meer in detail bespreken) en verkiezingen:

- *Rationele onwetendheid* - Mensen denken dat hun stem toch geen verschil zal maken en daarom willen ze geen tijd investeren in het bestuderen van de problematiek.
- *Niet-bestaande meningen* - Kiezers nemen vaak gewoon willekeurige beslissingen als ze niet geïnformeerd zijn.
- *Insulaire meningen* - Veel mensen geven alleen een 'eilandmening' weer, de mening van hun eigen sociale groep, zonder rekening te houden met andere gezichtspunten.

Bovendien geeft de enorme hoeveelheid geld die uitgegeven wordt door speciale belangengroepen om referenda te steunen of er tegenin te gaan, aan wat het probleem met verkiezingen is. In mediacampagnes wordt stelselmatig gebruik gemaakt van negatieve reclame die de dingen vervormt en uit hun verband trekt, die overdrijft en liegt, in de hoop twijfel te zaaien onder de onwetenden. Referenda zijn niet beter dan verkiezingen of structurele hervormingen. Ze bieden geen oplossing voor het onderliggende probleem van democratie – burgers die stemmen zonder dat ze genoeg weten om goede beslissingen te nemen, en politici die graag bereid zijn om de onwetendheid van de burgers uit te buiten.

2. De mythe van het stemmen

De meeste mensen denken dat *stemmen democratie is* en dat verkiezingen de enige democratische manier zijn om mensen te selecteren voor een publieke functie. Maar ze hebben het mis.

De American Civil Liberties Union en de Verenigde Naties noemen stemmen de '[hoeksteen van onze vrijheid](#)' en de 'kern van democratie'. Maar ze hebben het mis.

De [oorspronkelijke democratie](#) in het oude Athene in Griekenland koos slechts tien procent van de publieke functies door middel van verkiezingen. De rest werd geselecteerd door [loting](#)– een soort loterij waarbij burgers willekeurig gekozen werden voor de functie van wetgever, jurylid, magistraat en bestuurder. Voor de randomisatie gebruikten ze een [kleroterion](#), een lotingsmachine om de namen te selecteren van degenen die bepaalde functies gingen bekleden.

Amerikaanse en Britse rechtbanken voeren de Atheense traditie al honderden jaren uit, door willekeurig juryleden te selecteren uit de lijst met belastingbetalers, stemgerechtigden of rijbewijshouders. Jury's zijn niet minder belangrijk dan wetgeving. We vertrouwen jury's onze meest gewichtige beslissingen toe: of we onze medemens zijn vrijheid afnemen, of zelfs zijn leven.

Representatieve democratieën in tijden vóór de stichting van de Amerikaanse republiek, van Athene tot Italiaanse stadstaten, maakten meer gebruik van loting om hun ambtsdragers te selecteren dan van verkiezingen.

In het begin moet iedereen lachen om het idee dat we onze wetgevers zouden selecteren met een loterij. Maar iedereen is het ook hier mee eens: het feit dat onze wetgevers genoodzaakt zijn om te bedelen voor donaties voor hun verkiezingscampagnes, is zo compromitterend dat het kritiek is.

Dus, wat valt er te lachen?

Als bekleders van publieke functies donaties aannemen, maken ze zich kwetsbaar voor de eisen van hun sponsors. Hun eigen geweten volgen – dat wordt hun haast onmogelijk gemaakt. Zoals een invloedrijke Congres-lobbyist ooit raak opmerkte, [zouden de meeste wetgevers 'de juiste dingen willen doen](#), als ze het zich konden permitteren'.

Getallen liegen niet

Aristoteles, de Atheense filosoof, [schreef](#): "Benoeming van magistraten door middel van loting geldt als democratisch, en benoeming door middel van verkiezingen als oligarchisch." Loting is de beste methode om ambtsdragers in een democratie te kiezen, omdat bij selectie door loting de statistische waarschijnlijkheid garandeert dat de door het lot aangewezenen echt de burgers vertegenwoordigen (zie de uitleg hieronder). Verkiezingen zijn de beste manier om een oligarchie in stand te houden, want rijken en machtigen kunnen het verkiezingsproces gemakkelijk manipuleren.

Loting is het schot in de roos als het gaat om democratisch bestuur. Elke burger, aandeelhouder of lid zou meer echt vertegenwoordigd zijn – in regeringen, grote bedrijven en verenigingen – als hun wetgevende macht en raden van bestuur willekeurig werden gekozen uit de betrokkenen.

Net als bij opiniepeilingen geldt ook hier: hoe groter de geselecteerde steekproefgrootte, hoe lager de foutmarge. Een grotere steekproef is een nauwkeuriger afspiegeling van de doelpopulatie in alle aspecten – van attitude en meningen tot fysieke kenmerken zoals leeftijd, linkshandigheid of haarkleur.

Vervormde democratie

In onze huidige werkelijkheid verstoren machtige individuen en organisaties het democratisch proces in landen over de hele wereld doordat ze:

- grote donaties doen in geld of als human resources aan politieke campagnes
- bekleders van publieke functies beloven dat ze na afloop van hun ambt een lucratieve baan krijgen
- personen in een publieke functie omkopen met geld, reizen en geschenken

Overal ter wereld zou de democratie zogenaamd hebben gewonnen. De meeste landen in de wereld beweren dat ze democratieën zijn. Zelfs Noord-Korea, een land dat geleid wordt door een [dictator van de derde generatie](#), doet zich voor als de Democratische Volksrepubliek Korea.

Maar waar ooit vorsten heersten, regeert nu het geld. Lang bestaande democratieën in Amerika en Europa zijn zo corrupt geworden dat ze niet alleen niet in de roos schieten wat echte vertegenwoordiging betreft, maar het doelwit compleet missen. Het democratisch proces is niet deliberatief meer, geen overleg meer. Het is een veiling geworden, die gunsten verkoopt aan de hoogste bidders.

Prudentie

In de Onafhankelijkheidsverklaring van 1776 staat de volgende zin: "[Prudentie schrijft voor, lang bestaande Regeringen niet omwille van lichtvaardige en voorbijgaande redenen te veranderen.](#)"

Daar ben ik het van ganser harte mee eens. Gezien hoe vreemd en nieuw het hele idee van loting voor ons allemaal is, moeten we voorzichtig te werk gaan en elke stap evalueren. Maar als we gewoon maar doorgaan met verkiezingen, blijven we steken in de corrupte wereld waarin de democratieën nu leven, gedomineerd door partijpolitici die hun oren laten hangen naar de rijken en machtigen. We hebben veel pogingen ondernomen om de financiering van campagnes te hervormen, maar dat is net zo succesvol gebleken als een vos vragen om op het kippenhok te passen.

Het cynisme over democratie in mijn eigen land, de Verenigde Staten van Amerika, en ook elders, is gegroeid tot dit punt:

- In de Verenigde Staten stemt bij de presidentsverkiezingen meer dan 40% van de kiesgerechtigden niet

- Bij tussentijdse verkiezingen stemt gewoonlijk meer dan 60% niet. (Meer dan 50 % bij de verkiezingen van 2018.)
- Meer dan 70% stemt niet bij de voorverkiezingen voor de presidentskeuze.
- Meer dan 60% stemt niet bij verkiezingen op staatsniveau en lokaal niveau.
- Meer dan 80% stemt niet bij voorverkiezingen op staatsniveau en lokaal niveau.

Het aantal mensen dat gaat stemmen daalt ook bij de verkiezingen voor het [Europees Parlement](#), in [Europese landen en over de hele wereld](#). In toenemende mate vertrouwen de mensen er niet op dat hun in verkiezingen gekozen vertegenwoordigers de waarheid spreken. Politici in democratieën over de hele wereld hebben de waarheid opgeofferd op het altaar van de macht. De waarheid is irrelevant geworden. Verkiezingen winnen is alles wat telt

Burgers zien hun gekozen volksvertegenwoordigers als mensen die in de eerste plaats bezig zijn met eigen gewin en om zichzelf te verrijken. [Uit een enquête van Transparency International](#) onder 114.000 mensen in 107 landen bleek dat, in de recentste enquête, slechts 30 procent vond dat hun regering corruptie effectief wist aan te pakken.

Eind jaren 1950 zei ongeveer 75 procent van de Amerikanen 'het grootste deel van de tijd of altijd' vertrouwen te hebben in de regering van hun land. Nu [heeft slechts 19 procent van de Amerikanen 'meestal of altijd' vertrouwen in hun regering](#).

Dit zijn geen 'lichtvaardige redenen van voorbijgaande aard'. Ze zijn net zo belangrijk als de 'Oorzaken' die de Amerikaanse kolonisten in 1776 ertoe brachten om met een gewelddadige revolutie op te staan tegen hun koning en een nieuwe vorm van regering te creëren – een democratische republiek, inspiratiebron voor de geboorte van andere democratische republieken over de hele wereld.

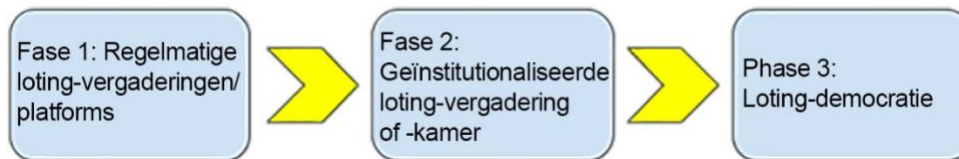
Toen Benjamin Franklin, een van de stichters van de Amerikaanse republiek, na de geheime beraadslagingen voor de Constitutionele Conventie van 1787 uit de Independence Hall in Philadelphia kwam, vroeg mevrouw Elizabeth Powel, die zich in de menigte buiten bevond: "En, meneer Franklin, wat hebben we, een republiek of een monarchie?"

Franklin antwoordde: "[Een republiek, als u deze in stand weet te houden](#)".

Wat kunnen we doen?

We moeten bouwen aan een nieuwe werkelijkheid voor de democratie. We hebben echter geen gewelddadige revoluties met bloed en tranen nodig. De burgers van de meeste democratieën hebben nog steeds de mogelijkheid om verandering te bewerkstelligen door te gaan stemmen. De uitdaging is om mensen gefocust te krijgen en ze te mobiliseren om die macht effectief te gebruiken. Dat is het doel van dit [manifest](#).

Ons streven is herdefinitie van besturen en regeren, door het creëren van lokale, regionale en nationale '[burgerplatforms](#)', officieel of experimenteel, waarvan de leden geselecteerd worden door middel van loting. We willen laten zien dat, *in de juiste omstandigheden* (die ik later zal bespreken), grote groepen gewone burgers in staat zijn om doordachte, geïnformeerde

beslissingen te nemen over complexe problemen – minstens zo goed of beter dan wetgevers wier beslissingen beoedeld zijn door hun wens om herkozen te worden bij verkiezingen.

[James Fishkin](#), oprichter van [Stanford University's Center for Deliberative Democracy](#), gaf deliberative polling™ de status van gouden standaard voor burgerplatforms, na uitgebreid onderzoek naar de 'juiste omstandigheden'. In de periode 1996-1998 organiseerde hij [acht regionale burgerplatforms in Texas](#). Deze burgers van de zogenaamde 'gas- en oliestaten' bleken na rijp beraad zo sterk pro hernieuwbare energie te zijn, dat Texas inmiddels van positie 49 opgeklommen is tot staat nummer 1 in productie van hernieuwbare energie. In 2011 heeft een driedaags platform van 412 Californiërs aangetoond hoe gewone burgers doordachte beslissingen kunnen nemen over een breed scala aan complexe kwesties, van belastingheffing tot hervorming van het kiesrecht. (Zie [What's Next California](#), een PBS-televisiespecial van een uur.)

In het Verenigd Koninkrijk pleit de [Sortition Foundation](#) ervoor om het Britse [House of Lords \(Hogerhuis\)](#) te vervangen door een 'House of Citizens', zodat het in verkiezingen gekozen [House of Commons \(Lagerhuis\)](#) geen wetgeving zou kunnen aannemen zonder de toestemming van een statistisch representatieve groep burgers in een tweede wetgevingsronde. De Stichting heeft onlangs de laatste hand gelegd aan haar strategiedocument, waarin een driefase-proces wordt geschetst om de democratie radicaal om te vormen tot wat zij 'Sortition Democracy' (loting-democratie) noemt.

Volgens [Brett Hennig](#), directeur van de Sortition Foundation, is Fase 1 goed op weg in veel landen over de hele wereld. Volgens hem is het duidelijk dat Fase 2 er snel aankomt.

Fase 1

De vroegste door de regering gesponsorde burgerplatforms hadden slechts een adviserende rol. In [2004 en 2006 hebben Canada – British Columbia en Ontario – en Nederland gebruik gemaakt van burgerplatforms](#) om vragen rond de hervorming van het kiesstelsel te behandelen. Een quasi-willekeurig proces werd gebruikt om een nauwkeurige geografische en demografische spreiding te garanderen. De deelnemers kregen een introductie cursus verkiezingspolitiek. Vervolgens hebben zij alternatieve voorstellen voor de hervorming van de kieswet bekeken, overleg gevoerd en aanbevelingen gedaan.

In België vond het eerste grootschalige burgerplatform van Europa plaats. In november 2011 vonden Belgische burgers, gefrustreerd door de recordbrekende politieke impasse waarin de twee belangrijkste Belgische politieke partijen 589 dagen nodig hadden om een regering te vormen, het tijd voor hun eigen initiatief. Zij organiseerden een [nationale G1000](#), de naam die ze gaven aan een grote experimentele burgertop waarin de belangrijkste issues die leefden onder de Belgen geïdentificeerd en besproken werden. Daarna is het G1000-concept in Nederland gebruikt voor het organiseren van lokale burgerplatforms. Het Verenigd Koninkrijk ondersteunt momenteel verschillende adviserende burgerplatforms, geselecteerd op basis van loting, die aanbevelingen doen over maatschappelijke zorgverlening en diverse lokale en regionale kwesties.

In [zijn blogpost](#) voor mijn website [Building A New Reality](#) (Bouwen aan een nieuwe werkelijkheid) vertelt Brett Hennig hoe 'in de loop van 18 maanden, van oktober 2016 tot april

2018, 99 willekeurig geselecteerde Ierse burgers iets ongelooflijks deden: ze deden beleidsaanbevelingen aan hun regering. En wat nog veel interessanter is: de regering luisterde en reageerde'.

"Het bekendste voorstel van dit [Ierse burgerplatform](#) (zie [de documentairefilm](#)) was dat het Ierse grondwettelijke verbod op abortus zou worden opgeheven. En na het resulterende referendum, in mei 2018, is dat ook gebeurd. Nu richt de regering haar aandacht op een andere reeks aanbevelingen van het burgerplatform, namelijk over de vraag hoe Ierland een voortrekkersrol kan spelen in de aanpak van klimaatverandering."

"De populariteit van burgerplatforms neemt om verschillende redenen toe, niet in de laatste plaats omdat mensen ze vertrouwen, terwijl mensen geen vertrouwen hebben in politici. Een tweede belangrijke reden is, dat de platforms politici politieke ruimte bieden om controversiële kwesties aan te pakken op een manier die losstaat van partijpolitiek – de legitimiteit vloeit voort uit het feit dat ze de geïnformeerde beslissing van een representatieve groep burgers honoreren. Voordat abortus op de agenda van het burgerplatform kwam, wilden in Ierland maar zeer weinig politici in het openbaar over dit onderwerp praten. Na het burgerplatformoverleg waren ze nauwelijks te stoppen."

Fase 2

De recente ontwikkelingen evolueren echter van een *adviserend* naar een *gezaghebbend* platform dat de bevoegdheid krijgt om juridisch bindende besluiten te nemen in plaats van aanbevelingen. Sinds 2016 delegeert [Gdansk in Polen het gemeentelijk gezag](#) aan de burgers, door een aantal platforms te organiseren die verschillende dagen duren en specifieke kwesties als onderwerp hebben. Ongeveer zestig burgers worden willekeurig geselecteerd en zijn dan een aantal dagen bezig met het luisteren naar verklaringen van experts, vragen stellen en overleggen in kleine groepen. Vervolgens nemen zij een bindende beleidsbeslissing. (Tragisch genoeg werd de man die verantwoordelijk is voor deze democratische innovatie, de populaire burgemeester van Gdansk, [Pawel Adamowicz](#), op 14 januari 2019 vermoord.)

In België werkt een regionaal parlement aan plannen om hun wetgevende macht van één kamer aan te vullen met een tweede permanent beleidsorgaan op basis van loting. Iets dergelijks gebeurt ook in Spanje: de stad Madrid wil een gemeenteraad met twee kamers in het leven roepen. De tweede kamer zou dan geselecteerd worden op basis van loting.

Fase 3

Brett Hennig is optimistisch. Hij zegt: "De verkiezingspolitiek van partijen is defect en werkt gewoon niet. En iedereen weet dat. Maar nu is er hoop ... Wanneer een kritische massa van mensen en gemeenschappen de voordelen van loting zelf heeft ervaren of ervan gehoord heeft, is het tijd om verder te gaan, het nationale podium op en onze defecte democratieën te transformeren, om zo '[The End of Politicians](#)' (Het einde van politici, Hennigs boek) te bewerkstelligen en het begin van een echte democratie – van, door en voor het volk."

3. De wijsheid van de massa

[James Surowiecki](#) schreef *het boek* over besluitvorming in grote groepen. In '[The Wisdom of Crowds](#)' betoogt hij dat grote groepen gewone mensen, onder de juiste omstandigheden, betere beslissingen nemen dan deskundigen. Zijn boek werd door zowel *Businessweek* als *Forbes* uitgeroepen tot 'beste business-boek van 2004'.

Het boek begint met het wonderbaarlijke verhaal van de Britse wetenschapper [Francis Galton](#), zelf behorend tot de elite. Hij ontdekte in 1906 de 'wijsheid van de massa' op een braderie, waar mensen een prijs konden winnen door het gewicht van een os te raden. Niemands antwoord, hoeveel expertise die persoon ook zou kunnen hebben, was zo nauwkeurig als de collectieve schatting van de groep. Het gemiddelde van de 787 schattingen bleek perfect te zijn. De os woog precies 1198 Engelse pond. Galtons opmerkelijke experiment stond tegenover de gangbare opvatting dat groepen mensen net kuddes zijn, gemakkelijk te beïnvloeden en snel geneigd tot het nemen van plotselinge, emotionele beslissingen.

De nachtmerrie van James Madison

Maar in 1787 hadden de opstellers van de Amerikaanse grondwet juist twijfels over de wijsheid van de massa. De stichters richtten een '[Electoral College](#)' (Kiescollege) op om de president en de vicepresident te kiezen. Bovendien werden de senatoren gekozen door staatswetgevers, niet door de kiezers – tot 1913, toen de Grondwet veranderde met het 17e Amendement.

Grondwetgeleerde [Jeffrey Rosen](#) beschrijft het denken van de stichters aldus: "De Senaat zou bestaan uit natuurlijke aristocraten die door de staatswetgevers worden geselecteerd in plaats van dat ze in verkiezingen gekozen worden door het volk. En in plaats van de chieff executive rechtstreeks te kiezen, zouden de mensen stemmen op 'wijze kiezers' – dat wil zeggen, blanke mannen uit de bezittende klasse – die uiteindelijk een president met het meest hoogstaande karakter en het meest onderscheidende oordeel zouden kiezen."

[James Madison](#), bekend als de vader van de grondwet, arriveerde in 1787 voor de [Constitutionele Conventie in Philadelphia](#) met twee hutkoffers vol geschiedenisboeken over het mislukken van vroegere democratieën. De stichters creëerden niet zozeer een directe democratie, maar eerder een republiek op basis van vertegenwoordiging. Madison zag de Senaat als een 'noodzakelijk hek' tegen de 'wispelturigheid en passie' van de burgers en de leden van het Huis van Afgevaardigden die door hen gekozen waren. George Washington zei dat de opstellers van de Grondwet [de Senaat hadden gecreëerd om de wetgeving van het Huis 'af te laten koelen'](#), net zoals je hete thee op het schoteltje giet om hem af te laten koelen.

Madison en de andere stichters waren vastbesloten om de fouten uit het verleden te vermijden, maar zoals de titel van het artikel van Rosen in het oktobernummer van *The Atlantic* van 2018 zegt, is '[Amerika de tot leven gekomen nachtmerrie van James Madison](#)'. De stichters hadden de onbedoelde gevolgen van het negeren van de oorspronkelijke democratische loting-traditie niet kunnen voorzien. Ze vertrouwden op competitieve verkiezingen om besluitvormers te kiezen – behalve in het geval van juryleden voor het rechtssysteem, die wel door middel van loting geselecteerd werden. Nu, meer dan twee eeuwen later, zijn competitieve verkiezingen gedegradeerd tot knokpartijen waarbij kandidaten voor een publieke functie elkaar in debatten om de oren slaan en elkaar bestoken met 'attack ads', aanvalspots die overdrijven, vervormen en regelrechte leugens zijn.

De mens als supercomputer

Surowiecki's opmerkelijke verhaal over de menigte op de braderie in 1906, die gezamenlijk het gewicht van een os kon raden, suggereert dat we mensen als kleine computers met elkaar zouden kunnen verbinden, om gezamenlijk de intelligentie van een supercomputer te bereiken. Als we alle individuele beslissingen van een groot aantal mensen bij elkaar brengen, integreren we hun sterke en zwakke punten en uiteenlopende meningen en kunnen we zo komen tot een samengesteld beeld dat veel nauwkeuriger is dan dat van een individuele expert.

Dat is het principe dat ten grondslag ligt aan [aandelenindexfondsen](#), die een samenstelling zijn van de beslissingen van alle mensen die in een bepaalde index genoteerde aandelen kopen. Elk jaar verslaan de indexfondsen meer dan de helft van de aandelenfondsen die worden beheerd door deskundige aandelen-pickers. Elk jaar.

Het is ook het principe dat ten grondslag ligt aan het opmerkelijke feit dat het gemiddelde van een groep individuen die probeert te raden hoeveel jellybeans er in een pot zitten, dicht bij het juiste totaal komt dan enige individuele gok. Stelselmatig.

Het vinden van een vermiste onderzeeër

Het frapantste voorbeeld van de wijsheid van de massa is het proces dat marineofficier John Craven gebruikte om een onderzeeër te vinden die in mei 1968 plotseling verdwenen was in de Noord-Atlantische Oceaan. Hoewel de laatst gemelde locatie van de onderzeeër bekend was, wist niemand over welke afstand de boot zich na het laatste radiocontact verplaatst had. Het aangewezen zoekgebied was een cirkel met een doorsnee van twintig mijl en een diepte van duizenden voet.

Craven stelde een groep samen van mensen met verschillende achtergronden, waaronder onderzeeër-deskundigen, wiskundigen en bergingswerkers. Hij vroeg ze om elkaar niet te raadplegen. Vervolgens legde hij elk van hen een reeks alternatieve verklaringen voor, wat er met de U.S.S.S. Scorpion gebeurd zou kunnen zijn. Hij vroeg elk van hen naar hun beste gok, wat de exacte locatie van de onderzeeër zou zijn. Tot slot gebruikte hij een formule genaamd Bayes' theorema, een manier om te berekenen hoe nieuwe informatie over een gebeurtenis de bestaande verwachtingen verandert.

Toen hij hiermee klaar was, had Craven wat grofweg volgens de collectieve schatting van de groep de plek was waar de onderzeeër zich bevond. Geen enkel individueel lid van de groep had die locatie gekozen, maar het was het collectieve oordeel van de groep als geheel. Vijf maanden nadat de Scorpion verdwenen was, vond een marineschip de onderzeeër op ongeveer 200 meter van de plek die Cravens team aangewezen had.

De juiste voorwaarden voor goede groepsbesluitvorming

Hoezo werken onze wetgevers niet zoals de stichters het bedoeld hebben? Ze voldoen niet aan de vijf voorwaarden voor goede groepsbesluitvorming van James Surowiecki.

Laten we de checklist eens aflopen. Er zijn twee randvoorwaarden:

De groep moet over een overeengekomen mechanisme beschikken om hun persoonlijke oordeel om te zetten in een collectieve beslissing van de groep. Ja, onze wetgevende macht heeft de stemmechanismen keurig in orde. Maar politieke partijen ruziën over het algemeen over de wetgevingsprocedure, waarbij ze de regels voor wetgeving veranderen of de regels ombuigen om strategisch voordeel te behalen. Zij kunnen het zelfs niet eens worden over het verkiezingsproces zelf, en blijven bekvechten over dingen als de [problemen met stembiljetten in Palm Beach County](#) tijdens de presidentsverkiezingen van 2000 of pogingen van de Republikeinen om de vereisten voor de kiezersregistratie te veranderen waarna de Democraten protesteren dat dat nadelig zou zijn voor hun achterban. Nee, onze wetgevers hebben geen overeengekomen mechanisme.

De groep moet tijdige toegang hebben tot goede informatie. Ja, de wetgever kan een beroep doen op officiële instanties om informatie te verstrekken – maar het huidige verdeeldheid zaaïende politieke klimaat in de VS heeft dat gecompliceerder gemaakt. In het tijdperk van 'nepnieuws' twifelen sommige wetgevers niet alleen aan gerenommeerde mainstream media, maar hebben ze ook twijfel geuit over onpartijdige informatie, zoals financiële projecties van hun eigen GAO (Government Accountability Office) en conclusies van hun eigen inlichtingendiensten en de FBI. Nee, onze wetgevers kunnen het zelfs niet eens worden over wat goede informatie is.

Het belangrijkste komt nog. Surowiecki definieert drie andere voorwaarden voor een intelligent besluitvormingsproces voor grote groepen. De groep moet het volgende hebben:

- verscheidenheid van meningen
- onafhankelijk oordeel
- gedecentraliseerde besluitvorming.

Laten we eens kijken of ons Amerikaanse Congres of de wetgevende instanties in onze staten aan deze drie kritieke voorwaarden kunnen voldoen.

Verscheidenheid van meningen. De gemiddelde wetgever in een Amerikaanse staat is een blanke man van protestantse huize, in de zestig, hoger opgeleid en met een business-achtergrond. In het huidige Amerikaanse Congres is meer dan de helft van alle senatoren en meer dan een derde van alle vertegenwoordigers jurist. Nee, het ontbreekt onze staat en de nationale wetgevers aan de diversiteit van perspectief die mensen van verschillende leeftijd, geslacht, beroep, inkomen, geloofsovertuiging en etniciteit mee zouden brengen.

Onafhankelijk oordeel. In elk wetgevend orgaan in Amerika is er een gespecialiseerde partijfunctionaris, 'the whip' genaamd, wiens taak het is om individuele wetgevers ervan te weerhouden hun eigen oordeel te laten gelden en af te wijken van het standpunt van hun politieke partij, over welke kwestie dan ook. Zij mogen zelfs tegen wetgevers dreigen met verlies van campagnefinanciering bij de volgende verkiezingen. Nee, onze wetgevers worden door hun politieke partij juist beperkt in hun mogelijkheden om onafhankelijk te stemmen.

Gedecentraliseerde besluitvorming. Politieke partijen houden hun eigen leden in de gaten door middel van zogeheten 'caucuses', een soort partijraden. Partijleiders delen dan zorgvuldig de opdrachten van commissies mede aan wetgevers die vervolgens de besluitvorming volgens de partijlijn zullen afdwingen. Nee, onze wetgevers zorgen niet voor gedecentraliseerde besluitvorming.

De eenvoudige en trieste waarheid is dat de leiders van de politieke partijen de juiste voorwaarden voor een goede groepsbesluitvorming niet kunnen toestaan. *Diversiteit, onafhankelijkheid en decentralisatie* zouden de controle die ze over het wetgevingsapparaat hebben in gevaar brengen, evenals de financiële beloningen die het hun oplevert. Door het agressieve, kostbare en corrupte verkiezingsproces dat we gebruiken om onze besluitvormers te kiezen, slagen we er niet in om tot echte vertegenwoordiging te komen.

Loting en de vijf voorwaarden van Surowiecki

Of we loting gebruiken voor het selecteren van:

- leden van alle wetgevende instanties of
 - leden voor één kamer bij een wetgevende macht met twee kamers of
 - deelnemers aan burgerplatforms die gaan over één onderwerp,
- willekeurig geselecteerde groepen voldoen ruimschoots aan de vijf voorwaarden voor goede groepsbesluitvorming van James Surowiecki.

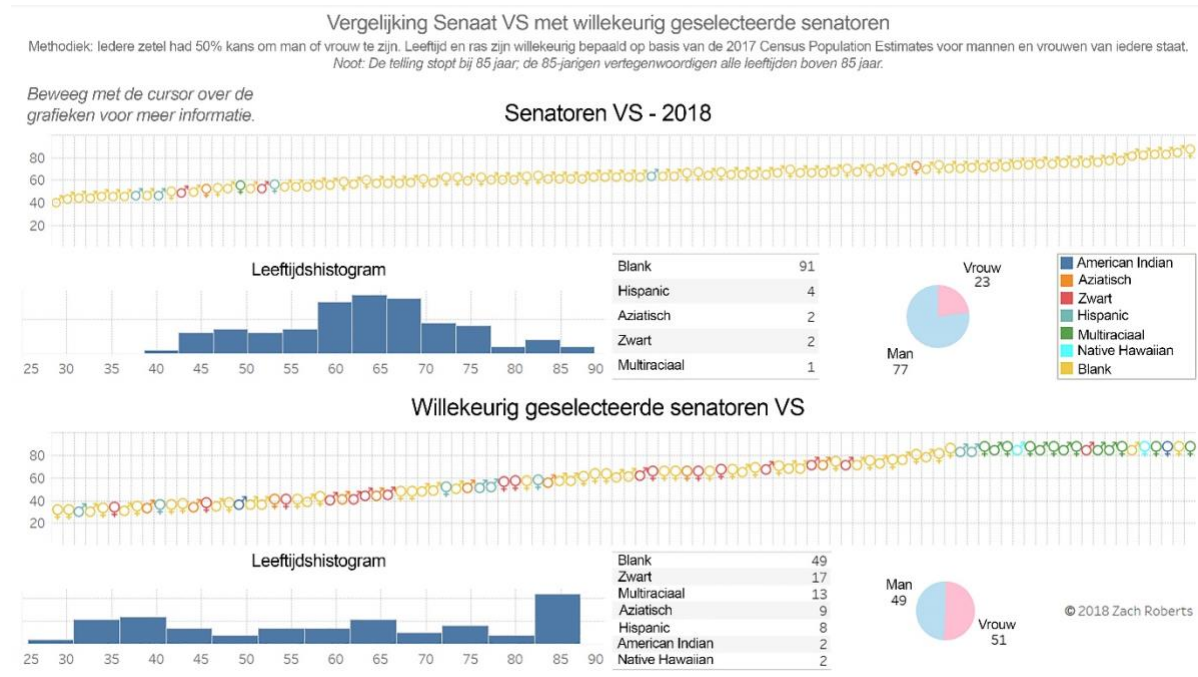
Omdat het enige doel van een politieke partij het winnen van verkiezingen is, zouden we de noodzaak van politieke partijen kunnen decimeren en daarmee hun invloed kunnen minimaliseren. Professionele politici die termijn na termijn uitzitten, die zouden er niet meer zijn. Niemand zou nog langer invloed kunnen kopen door middel van donaties voor campagnes, om de simpele reden dat er geen campagnes zouden zijn. Er zouden geen aanvalsspots, scheldpartijen en smerige beschuldigingen meer zijn.

Zonder het gekibbel van politici die op zoek zijn naar voordeel ten koste van hun rivalen, zou het relatief gemakkelijk moeten zijn om te komen tot *een overeengekomen mechanisme voor het omzetten van persoonlijke oordelen in een collectieve beslissing* en om te zorgen voor *tijdige toegang tot goede informatie*. Er zou niets meer zijn wat aanmoedigt tot bakkeleien over kiezers-identificatie, het beperken van het aantal stemlokalen en hun openingstijden of de validiteit van informatie uit betrouwbare particuliere en publieke bronnen.

Loting zou de diversiteit van een wetgevende macht enorm verbeteren. Als de 100 Amerikaanse senatoren bijvoorbeeld door middel van een loterij uit de Amerikaanse bevolking zouden worden geselecteerd, zou de samenstelling van de Senaat drastisch veranderen, in ongeveer vijftig procent mannen en vijftig procent vrouwen en een breed scala aan etniciteiten en beroepen. In de willekeurige steekproef in de grafiek (zie hieronder) werden bijvoorbeeld 51 vrouwen en 49 mannen geselecteerd. [Hoe groter de steekproefgrootte, hoe kleiner de foutmarge.](#)

De grafiek, gemaakt door Zach Roberts, toont hoe groot het verschil is in geslacht, leeftijd en etnische diversiteit van Amerikaanse senatoren bij selectie door loting versus de huidige

meerderheid van overwegend oudere blanke mannen die de Amerikaanse Senaat vormen. (Bekijk de [interactieve versie](#), waarbij u met de cursor over de grafiek kunt bewegen voor meer informatie.)

Voor wat betreft het verbeteren van de *onafhankelijkheid van oordeelsvorming en gedecentraliseerde besluitvorming*, zonder dat de partijmeerderheid, de voorzitters van de minderheidscomités en de whips de partijlijn afdwingen – de wetgevers zouden vrij zijn om naar eer en geweten te stemmen en om de wensen van hun achterban echt te vertegenwoordigen.

Nawoord

In het nawoord van een latere editie van zijn boek beschrijft James Surowiecki hoe mensen altijd wanneer hij in het openbaar verscheen de hypothese van 'The Wisdom of Crowds' wilden testen. Het bleef dan niet bij de groep laten raden hoeveel jellybeans er in een pot zaten, maar men kwam met vreemdere uitdagingen zoals raden hoeveel boeken James Surowiecki thuis had staan. Hij was verrast en hij wist zelf niet eens hoeveel boeken het waren, maar hij beschreef zijn boekenkasten om basale informatie te geven. Iedere keer maakte hij zich zorgen dat 'the wisdom of crowds' niet zou werken, dat de gemiddelde gok van de groep niet beter was dan de gok van individuen. Maar het was wel zo. Je kon erop vertrouwen.

4. De natie in een zaal

[George Gallup](#), de pionier van de Amerikaanse opiniepeiling, beweerde in '[The Pulse of Democracy](#)', zijn boek uit 1940, dat de moderne publieke-opiniepeiling een uitvergroting op nationale schaal zou worden van een stadsraad van een klein stadje in New England. Hij zei: "De kranten en de radio voeren het debat over nationale kwesties ... net zoals de stedelingen dat persoonlijk deden in de oude stadsraad." En dan, dat door middel van opiniepeilingen 'de mensen, na het debat van beide kanten te hebben gehoord, hun wil tot uitdrukking kunnen brengen'. Het zou zijn alsof 'de natie zich letterlijk in één grote zaal bevindt'.

Drie kritieke beperkingen

Zoals [James Fishkin](#) uitlegt in zijn artikel uit 2006, '[The Nation in a Room](#)', lijdt Gallups visie op betrouwbare publieke-opiniepeilingen aan drie kritieke beperkingen:

- rationele onwetendheid
- niet-bestaande meningen en
- insulaire meningen.

Rationele onwetendheid is gebaseerd op een volkomen rationele afweging: "Waarom zou ik veel tijd besteden aan complexe beleidskwesties, terwijl mijn stem slechts één van de miljoenen is en geen significant verschil zal maken?" De meeste mensen zien zich geconfronteerd met de dagelijkse realiteit van werk, kinderen en een beperkte hoeveelheid vrije tijd. Ze hebben gewoon geen prikkel om te leren en na te denken over het overheidsbeleid.

Niet-bestaande meningen kunnen verklaard worden door het feit dat veel respondenten niet graag zeggen: "Ik weet het niet". In plaats daarvan kiezen ze vaak willekeurig een antwoord, en zo trekt hun schaamte over hun gebrek aan kennis de resultaten van de opiniepeiling scheef.

Insulaire meningen of eilandopinions worden gevormd in een 'bubbel', een luchtbel waarin respondenten alleen de mening van mensen zoals zichzelf weergeven, van mensen die alleen met elkaar praten en alleen aandacht besteden aan media die de mening van hun groep weergeven. Ze zijn geïsoleerd wat informatie en gezichtspunten betreft.

Waarom zouden we er dan op vertrouwen dat gewone burgers, geselecteerd op basis van loting, complexe beleidskwesties kunnen begrijpen en effectieve besluitvormers kunnen zijn? Omdat we, dankzij James Surowiecki en James Fishkin, tot het besef zijn gekomen dat grote groepen gewone mensen goede beslissingen kunnen nemen onder de juiste omstandigheden.

Democratie wanneer het volk denkt

In zijn boek uit 2018, '[Democracy When the People Are Thinking: Revitalizing Our Politics Through Public Deliberation](#)' (Democratie wanneer de mensen denken: Onze politiek nieuw leven inblazen door openbare beraadslaging), wijst James Fishkin op meer dan 100 burgerplatforms in 28 landen die precies dat potentieel aantonen. Zijn

proces 'deliberative polling TM' oftewel 'deliberatief peilen', is anders dan traditionele peilingen die onvoorbereide burgers vragen om op problemen te reageren die zij niet begrijpen of niet eens herkennen. In plaats daarvan worden mensen persoonlijk in een groep samengebracht die wetenschappelijk uit een steekproef is geselecteerd om de doelgroep te reflecteren.

In eerste instantie worden ze telefonisch ondervraagd over de onderwerpen en kwesties waarmee ze te maken krijgen en vervolgens worden ze persoonlijk uitgenodigd om deel te nemen. Voorafgaand aan het evenement krijgen ze een briefingboekje met gevarieerde perspectieven. Aan de tegenpartijen wordt instemming met het briefingboekje en de eerlijkheid ervan gevraagd. Dan pas wordt de definitieve versie gemaakt. De volgende dag of dagen ontmoeten ze elkaar in grote en kleine groepen, krijgen schriftelijke informatie, horen experts met tegenstrijdige perspectieven, stellen vragen, hebben discussies en uiteindelijk reageren ze de tweede keer op dezelfde peiling. Persoonlijke keuzes worden niet bekend gemaakt, alleen de algemene resultaten.

Fishkin zegt: "Het publiek is erg slim als je het een kans geeft ... Als mensen denken dat hun stem er echt toe doet, zullen ze het zware werk doen, echt hun informatieboekjes bestuderen, de experts echt slimme vragen stellen en vervolgens moeilijke beslissingen nemen. Als ze horen dat de experts het niet met elkaar eens zijn, zijn ze gedwongen om voor zichzelf denken. Ongeveer 70% verandert tijdens het proces van gedachten."

Een leuke anekdote is het verhaal van een vrouw in het Verenigd Koninkrijk, wier man deelnam aan een deliberatieve opiniepeiling. Ze vertelde Fishkin dat ze in 30 jaar huwelijk haar man nog nooit een krant had zien lezen. Na de deelname aan het deliberatieweekend 'las hij nu elke dag de krant' en 'was hij een veel interessanter persoon geworden om mee te leven, ook na zijn pensioen'.

Fishkin ontdekte, dat wanneer mensen een reden hebben om geïnformeerd te worden, ze hun rationele onwetendheid opgeven. Hij merkt op dat 'deliberatie de gewoonten van een mensenleven kan veranderen. Toen we zo'n 11 maanden later teruggingen naar de steekproef van het Britse evenement, ontdekten we dat de deelnemers nog beter geïnformeerd waren dan aan het eind van het weekend. Vermoedelijk zijn ze kranten blijven lezen en aandacht blijven besteden aan de media, nu ze eenmaal geactiveerd waren door de intensieve discussies van een deliberatief weekend'.

Al meer dan twee decennia worden met deliberatief peilen uitdagende vraagstukken aangepakt, van plannen voor alternatieve energie in Texas en beslissingen omtrent de gezondheidszorg in Italië tot het sluiten van gesegregeerde scholen voor Roma in Bulgarije. Fishkins projecten tonen overtuigend aan dat gewone burgers met complexe problemen kunnen omgaan en doordachte beslissingen kunnen nemen – vrij van de invloed van geld en de corruptie van de partijpolitiek.

Een nationaal burgerplatform

Hoe zou het dan eruit gaan zien, als we iets anders zouden doen? Misschien kunnen we als demonstratieproject een eenmalige deliberatieve wetgevende vergadering in het

leven roepen. Er zouden 435 vertegenwoordigers zijn, één uit elk Congresdistrict, geselecteerd door loting. Er zou officieel financiering en een medewerkersteam toegewezen worden aan het project en het zou gewijd zijn aan het nemen van een beleidsbeslissing over één enkele controversiële kwestie – zoals regulering van wapenbezit – met gebruikmaking van het deliberatieve stemproces van Fishkin. Volksvertegenwoordigers, senatoren en de president zouden hun bevoegdheden *vrijwillig delegeren* aan dit burgerplatform.

Er is weinig risico dat door deelname aan een dergelijk experiment het respect voor het Congres af zou nemen. Een overweldigende [76 procent van het publiek keurt momenteel de manier af](#) waarop het Congres zijn werk doet, een percentage dat het grootste deel van de laatste tien jaar op dat niveau of hoger geweest is.

Er bestaat een historisch precedent voor vrijwillige delegatie. De commissie die benoemd werd in [2005 om een beslissing te nemen over een controversiële lijst met Amerikaanse militaire bases die gesloten moesten worden](#), gaf het Congres alleen de mogelijkheid tot een ja- of nee-stem over de door de commissie voorgestelde lijst. Zij mochten geen amendementen indienen. Er zou dus een eenmalig, experimenteel single-issue burgerplatform gehouden kunnen worden over [regulering van wapenbezit](#), met een soortgelijk mandaat. Echter, gezien de legitimiteit van de burgerplatforms in vergelijking met die van een benoemde commissie, zouden we onze senatoren en volksvertegenwoordigers redelijkerwijs kunnen vragen om eenvoudigweg de besluiten te ratificeren van een echt representatieve groep Amerikanen die nagedacht en overlegd heeft over een 'hete-aardappel-kwestie' die door politici wordt gemedend als de pest.

Het belangrijkste is, dat het single-issue burgerplatform zou kunnen doen wat nu nooit gebeurt. In plaats van de oppositie aan te vallen en zich bezig te houden met vijandige ruzies, zouden de leden dit kunnen doen:

- informatie- materiaal lezen en naar presentaties van lobbyisten en andere belanghebbenden luisteren
- overleggen met goed geïnformeerde experts en medewerkers
- een echt gesprek met elkaar hebben
- doordachte beslissingen nemen.

Wat een radicaal idee: een overlegorgaan dat werkelijk overlegt – met besluitvormers die zich vooral bekommeren om het overheidsbeleid, niet om het werven van fondsen en het positioneren van zichzelf voor de volgende verkiezingen. Denk eens na over het commentaar van [Steve Israel](#), acht termijnen congreslid van de VS, die de beslissing nam om zich niet opnieuw kandidaat te stellen. Hij zei: "Ik denk niet dat ik nog één dag langer ... om geld kan bedelen. Ik heb altijd al geweten dat het systeem disfunctioneel was. Nu is het rijp voor de schroothoop."

De Irish Citizens' Assembly, het Ierse burgerplatform, waarvan de beslissingsbevoegdheid is gebaseerd op vrijwillige delegatie door de Ierse wetgevende macht, livestreamt alle vergaderingen en maakt er opnames van, zodat hun medeburgers het proces kunnen observeren. De afgevaardigden die deelnamen aan het burgerplatform spendeerden vijf volledige weekenden in vijf maanden, waarbij ze

leerden en beraadslaagden over kwesties in verband met het totale abortusverbod in de grondwet. Daar hoorden ook getuigenissen bij van vrouwen die met dit verbod geconfronteerd waren. Tegen de tijd dat de afgevaardigden hun aanbevelingen deden, waren ze haast beter geïnformeerd dan wie dan ook in Ierland, ook beter dan de leden van de wetgevende macht van hun land. Omdat ze geselecteerd waren op basis van loting, waren ze ook echtere vertegenwoordigers.

Als de VS een soortgelijke vergadering over wapenregulering zouden organiseren, om een voorbeeld te noemen, zou voor een eenmalig nationaal burgerforum geen grondwetswijziging nodig zijn – alleen de bereidheid van Amerikanen en hun gekozen ambtsdragers om de bevoegdheid van het Congres te delegeren aan een experiment in participatiedemocratie, net zoals in Ierland gedaan is. Substantiële bewijzen en precedentes kunnen haast garant staan voor een positieve ervaring – een praktische eerste stap in de richting van het vervullen van George Gallups hoopvolle visie op 'the nation in a room' – de natie in een zaal.

5. Het lotingmenu

We kunnen gebruik maken van loting op nationaal, staats- of lokaal niveau voor het selecteren van:

- leden van alle wetgevende machten of raden, of slechts één huis of kamer van een wetgevende macht of raad met twee kamers, of
- de leden van burgerplatforms over één onderwerp, of
- juryleden, of
- afgevaardigden voor nomineringsvergaderingen en
- het Kiescollege.

Bij het bestuderen van het sorteermenu is *een glimlach en creatief denken toegestaan*. Misschien is onze eetlust wat minder na het verorberen van de hoofdgerechten. Een verleidelijk dessert kan het laatste deel – het beruchte Electoral College oftewel Kiescollege – misschien wat appetijtelijker maken.

Wetgevers en raden

Bij Brett Hennigs voorstel voor een House of Citizens ter vervanging van het bestaande House of Lords in het Verenigd Koninkrijk, zouden de leden geselecteerd worden door middel van loting. De leden zouden fulltime in dienst zijn, salarissen ontvangen en een medewerkersteam hebben, net als de leden van het Huis van Afgevaardigden, die ook in de toekomst gewoon gekozen zouden worden in competitieve verkiezingen.

Het lijkt aannemelijk dat mensen die geen zitting willen nemen in het House of Citizens de mogelijkheid krijgen om te weigeren. In een relatief klein land als het Verenigd Koninkrijk zou de afstand tot thuis niet zo groot zijn als in een groot land als de VS. De bestaande banen van mensen zouden een probleem kunnen vormen. Korte ambtstermijnen en goede beloning zouden het burgerplatformwerk aantrekkelijker kunnen maken. Verder zouden wetten gelijkend op de wetten die gedurende zes maanden de banen van Amerikanen beschermen die in de National Guard dienen een werkbare oplossing kunnen bieden.

Ook zouden goede financiële compensatie en wettelijke sancties deel uitmaken van de strategieën om ervoor te zorgen dat deelnemers geen lucratieve banen of andere vormen van steekpenningen aannemen van degenen die de wetgeving willen beïnvloeden. Er zijn nog andere praktische zaken die moeten worden onderzocht en waarover beslissingen moeten worden genomen, zoals over hoe het volgende zou moeten gebeuren:

- burgerwetgevers isoleren van ongewenste beïnvloeding door familie, vrienden en anderen
- peer-support bevorderen om weerstand te bieden aan de druk waarmee zij tijdens hun dienstverband worden geconfronteerd
- gebruik maken van technologieën om de noodzaak tot reizen te verminderen, door face-to-face sessies aan te vullen met virtuele vergaderingen
- nieuwe leden informeren en inwerken
- het ontwikkelen en managen van een onpartijdig medewerkersteam voor het opstellen van briefingmateriaal en om wetten te schrijven.

[Alex Guerrero](#), professor aan Rutgers University, stelt in zijn artikel uit 2014 met de titel '[Against Elections: The Lottocratic Alternative](#)' een interessante benadering van burgerwetgevers voor. In plaats van een traditionele algemene wetgever die zich met alles bezighoudt, stelt hij een aantal gespecialiseerde wetgevers voor die zich kunnen concentreren op verschillende thema's – landbouw, consumentenbescherming, defensie, onderwijs, milieubescherming, regulering van financiële diensten, gezondheidszorg, fiscaal beleid. De gerichtere focus stelt gewone burgers in staat om gemakkelijker te leren wat ze moeten weten om op een bepaald bestuursgebied doordachte wetgeving op te stellen.

Guerrero erkent dat er vele variaties in dit model mogelijk zijn, maar hij is van mening dat het meest kritische element de selectie van wetgevers door middel van loting oftewel een loterij is – een bestuursstelsel dat hij het liefst '[lottocracy](#)' oftewel lottocratie noemt.

Guerrero is voorstander van willekeurige selectie van wetgevers, want: "In de aanwezigheid van wijdverbreide onwetendheid onder de burgers en het ontbreken van een zinvolle verantwoordingsplicht, zullen machtige belangen op effectieve wijze vertegenwoordigers aantrekken en ervoor zorgen dat de enige levensvatbare kandidaten – de enige mensen die aan de politieke macht kunnen komen en blijven – degenen zijn die handelen op een manier die in overeenstemming is met de belangen van de machtigen."

Die trieste realiteit werd aangetoond in november 2017, in de weken voor de stemming over de goedkeuring van de belastingkorting, wat flagrant in tegenspraak was met de traditionele conservatieve bezorgdheid over stijging van het overheidstekort. "[Mijn donateurs zeggen in principe: 'Krijg het voor elkaar of bel me nooit meer'](#)", aldus volksvertegenwoordiger [Chris Collins](#). Senator Lindsey Graham gaf toe dat als de GOP (de Republikeinen) de wet er niet doorkregen, de 'bijdragen zouden stoppen'. In de uren vóórdat de wet erdoor kwam, zei Doug Deason, financieer uit Texas en een belangrijke donateur voor de Republikeinen: "Het is gewoon teleurstellend als je mensen in het zadel helpt, zodat ze een publieke functies kunnen vervullen, en ze dan niks doen". (En gaat u er maar gerust van uit dat donateurs bij de Democraten niet minder invloedrijk zijn). In een lottocratie zouden wetgevers vrij zijn om hun onafhankelijke oordeel te vellen en hun eigen geweten te volgen.

Een ander onderscheidend kenmerk van Guerrero's model is de structuur. Hij stelt 300 wetgevers in elke gespecialiseerde wetgevende macht voor, die willekeurig voor driejarige termijnen worden geselecteerd, waarbij elk jaar zich 100 leden terugtrekken en vervangen worden door 100 nieuwe leden, net als de Senaat van de V.S. die een derde van zijn leden om de twee jaar wisselt. Het is niet nodig om het zoet van limieten toe te voegen als glazuur – limieten zouden al meegebakken zijn in de taart.

Het lottocratische alternatief voorziet in professionele medewerkers, waaronder juristen, die elke gespecialiseerde wetgevende macht ondersteunen in diverse fases – agenda opstellen, presentaties door deskundigen, overleg, beraadslaging, wetsontwerp, stemmen – een proces vergelijkbaar met Deliberative Polling, maar dit zou weken of maanden duren, in plaats van alleen een weekend.

Burgerplatforms over één onderwerp

Als de eerste stap die de VS of een ander land neemt in de richting van '[Echte vertegenwoordiging](#)' een eenmalig single-issue burgerplatform over een controversiële kwestie zoals regulering van wapenbezit is, hoe zouden de volgende stappen er dan uitzien? Misschien een tweede, derde en vierde burgerplatform over klimaatverandering, abortus of immigratie? Gezien de partijpolitieke impasse die het Congres verlamt, kunnen we niet rekenen op de politici van vandaag om deze dringende kwesties aan te pakken. Ze wijden er meestal niet eens een doordachte discussie aan in het Huis of de Senaat. De meeste politici zijn meer bezig met herkozen te worden dan met het doen van de juiste dingen.

Als we loting dus alleen maar zouden gebruiken om een reeks nationale burgerplatforms te organiseren over uitdagende kwesties, met fulltime wetgevers die hun bevoegdheden vrijwillig delegeren – zoals nu in Ierland gebeurt – dan zou dat al een welkome verbetering van onze democratie zijn. Kritische kwesties die al jaren zonder betekenisvolle aandacht aan het wegwijnen zijn, zouden kunnen ontsnappen aan de partijpolitieke patstelling van de in verkiezingen gekozen wetgevers.

Juryleden

Zoals al eerder opgemerkt is, zetten Amerikaanse en Britse rechtbanken de oorspronkelijke Atheense traditie van [het selecteren van juryleden door loting](#) al honderden jaren lang voort. Een vriend van mij vroeg zich af of we gewone burgers, die willekeurig zijn geselecteerd, wel konden vertrouwen met wetgevingsbesluiten. Toen hij eraan herinnerd werd, dat we erop vertrouwen dat gewone burgers – willekeurig gekozen uit lijsten van belastingbetalers, kiezers of geregistreerde chauffeurs – zitting hebben in jury's, die de bevoegdheid hebben om medemensen hun vrijheid of zelfs het leven te ontnemen, zei hij dat hij geen verdere overtuiging nodig had.

Afgevaardigden voor nominatieplatforms

De verkiezingen zijn nog maar net afgelopen, wanneer politici alweer campagne gaan voeren en op zoek gaan naar donaties voor de volgende verkiezingen. Mediaspecials, in gedrukte vorm en als televisieprogramma's, gaan nauwelijks in op vraagstukken, behalve in termen van hoe elk onderwerp de kansen van politici bij de volgende verkiezingen zal beïnvloeden. Ironisch genoeg investeren we veel meer tijd, geld en energie in het kiezen van beslissers dan in de beslissingen zelf.

Nominatieplatforms zouden daar verandering in kunnen brengen. Met hun op basis van loting geselecteerde afgevaardigden zouden zij kunnen beraadslagen en ambtenaren kiezen zoals rechters, burgemeesters, gouverneurs en zelfs presidenten, namens de burgers die zij echt vertegenwoordigen.

In plaats van voorverkiezingen en caucuses zouden door loting geselecteerde nominatieplatforms een bepaalde tijd kunnen beraadslagen, cv's controleren, getuigschriften lezen en hun favoriete kandidaten interviewen. Dan zou het nominatieplatform een lijst met kandidaten aanbevelen voor een definitieve beslissing. Dit proces zou een kandidaat in staat stellen om de algemene verkiezingen te bereiken zonder lange en dure campagne bij voorverkiezingen en caucuses, en zonder zich te binden aan donateurs of politieke partijen.

De meest radicale aanpak om de uiteindelijke selectie te maken zou zijn om de dure en langdurige algemene verkiezingen af te schaffen, en een winnaar te kiezen door middel van willekeurige selectie uit een lijst van zorgvuldig doorgelichte kandidaten, waarbij het lot de uitslag bepaalt. Dat is vergelijkbaar met de manier waarop veel bestuurs- en regeringsfuncties in het oude Athene werden ingevuld. De burgers stemden er gemakkelijk mee in om zo'n overheidsfunctie te vervullen, omdat dienen in een regeringsfunctie als een even grote eer en plicht werd beschouwd als dienen in het leger.

Bezwaren die ik gehoord heb tegen het afschaffen van competitieve verkiezingen zijn vaak afkomstig van mensen die zich eenvoudigweg niet kunnen voorstellen niet te stemmen, met name Afro-Amerikanen die, na zo lang voor het stemrecht te hebben gestreden, het misschien niet willen opgeven. Daar zit zeker iets in. Maar laten we onszelf niet beperken om creatief na te denken over alle opties.

Een minder radicale aanpak zou erin bestaan dat een livestream en opname van het nominatieproces wordt gemaakt, zodat het publiek dit proces, de cv's, getuigschriften en indien van toepassing persoonlijke belastingaangiften van de kandidaten kan beoordelen. Na een paar weken zou het publiek dan kunnen stemmen, kiezend uit een lijst met gekwalificeerde kandidaten. Donateurs, politieke partijen en eindeloos lange campagnes zouden op de vuilnisbelt van de geschiedenis gegooid kunnen worden.

Een president kiezen zonder verkiezingen

In de 45 Amerikaanse presidentsverkiezingen hebben vijf presidenten met minder dan een meerderheid gewonnen. In meer dan 10 procent van de gevallen wilde de meerderheid dat iemand anders president zou worden. Meest recent gebeurde dat in 2000 en opnieuw in 2016. Het probleem ligt volledig bij het Electoral College, het Kiescollege – de grilligste instelling ter wereld voor het kiezen van de leider van een democratische republiek. Wij zijn de enige democratie die er een heeft.

De stichters van onze republiek vertrouwden het ongeschoolde Amerikaanse volk niet, uit angst voor de tirannie van de massa. Zij creëerden een systeem waarbij elke staat bepaalt hoe afgevaardigden worden gekozen voor een Kiescollege, dat in elke staat afzonderlijk bijeenkomt, waarbij de stemmen op nationale basis worden geteld om de president en de vicepresident te selecteren. De oprichters gingen ervan uit dat de afgevaardigden van het Kiescollege doordachter en beter geïnformeerd zouden zijn dan de burgers.

Maar zo heeft het niet gewerkt, want politieke partijen kiezen de afgevaardigden en beloven ze aan specifieke kandidaten. Vele jaren lang vertellen partijleiders in elke staat de afgevaardigden, die vaak schatplichtig zijn aan de partij vanwege hun patronagebanen in de regering van de staat, hoe ze moeten stemmen.

We hebben geprobeerd dat proces te hervormen door middel van voorverkiezingen en caucuses, die bedoeld zijn om ervoor te zorgen dat de kandidaten geselecteerd worden door de burgers in plaats van door de bazen van de politieke partijen. Maar de hervormingen hebben onbedoelde gevolgen gehad. [Amper 20 procent van de kiezers komt opdagen voor de](#)

[voorverkiezingen](#) en caucuses – en de opvattingen van die kiezers zijn meer partijgericht dan die van het grote publiek. Dat moedigt presidentskandidaten aan om te liegen, het ene te zeggen terwijl ze nominatiekandidaat zijn voor hun partij en vervolgens een draai te maken en iets anders te zeggen bij de algemene verkiezingen.

Het verkiezingsproces is een marathon van twee jaar geworden, met [uitgaven van meer dan twee miljard dollar](#) bij elk van de laatste twee presidentsverkiezingen. De noodzaak om enorme sommen geld in te zamelen maakt dat kandidaten schatplichtig worden aan rijke donateurs.

In zijn [afscheidstoespraak in 1796](#) waarschuwde George Washington dat de politieke partij die aan het begin van de republiek ontstond met als enige doel het winnen van de verkiezingen, 'altijd het effect heeft dat publieke raden afgeleid worden en het openbaar bestuur verzwakt wordt. Deze partij veroorzaakt onrust onder de gemeenschap met ongefundeerde afgunst en vals alarm, wakkert de vijandigheid van het ene deel tegen het andere aan, en leidt soms tot oproer en opstand'.

In het licht van de Russische inmenging in de presidentsverkiezingen van 2016 moet je je afvragen of Washington een kristallen bol had om de toekomst te voorspellen. Hij zei, dat de politieke partij 'de deur opent voor buitenlandse invloed en corruptie, die een vergemakkelijkte toegang tot de regering zelf vindt via de kanalen van partijpassies'.

Hoe zou het zijn, als het Kiescollege, in plaats van de wil van het volk te dwarsbomen, een echt representatief forum zou worden voor de burgers van elke staat om weloverwogen de president en vicepresident te kiezen, zoals de stichters bedoeld hebben? Hoe zou het zijn, als we een idee zouden lenen van de oorspronkelijke Atheense democratie, die de meerderheid van de bekleders van publieke functies selecteerde met een loterij, net zoals de Amerikaanse rechtbanken juryleden selecteren?

De afgevaardigden van het kiescollege zouden willekeurig worden gekozen uit elke staat en elk congresdistrict en het district Columbia. Dit proces vereist absoluut geen verandering in de [Amerikaanse grondwet, die de methode voor het selecteren van afgevaardigden niet voorschrijft](#). Het zou kunnen worden geïmplementeerd door het selectieproces per staat te wijzigen. Politieke partijen op staatsniveau hebben nu de controle over de regels voor de selectie van kiesmannen. Dat kan uit hun handen worden genomen.

Ondersteund door geschikt personeel, zouden de kiesmannen presidentskandidaten kunnen interviewen die aanbevolen zouden kunnen worden door de Senaat, het Huis, de wetgevende macht van de staat en burgerpetities, waarbij de president en vicepresident zonder nationale verkiezingen geselecteerd zouden worden.

Het proces zou zeer transparant zijn en gedurende een periode van weken op televisie worden uitgezonden, waarbij elke presidentskandidaat zich in een openbaar interview voorstelt, met getuigenissen van anderen, referentiebrieven, achtergrondverslagen en de federale belastingaangiften van de kandidaten.

Het circus van de debatten zou dan overbodig worden. Want wanneer zien we presidenten in het echte leven ooit in dergelijke debatten na de verkiezingen, behalve tijdens hun verkiezingscampagne voor een volgende termijn?

Op basis van de Amerikaanse grondwet komen de kiesmannen in hun respectieve staten bijeen, met de mogelijkheid dat de komst van [virtuele vergadertechnologie](#) een meer verenigd en gecoördineerd evenement zou kunnen faciliteren, met een livestream voor het publiek. Deze benadering verhelpt het dilemma dat gewone burgers gewoonweg niet de tijd noch de feiten hebben om geïnformeerde beslissingen te nemen in de drukte van hun dagelijks leven. Maar in de juiste context – met genoeg tijd om na te denken en te reflecteren, met evenwichtige informatie – zou een groep van 538 gewone burgers die door loting statistisch gegarandeerd in staat zijn om hun mede-Amerikanen echt te vertegenwoordigen, waarschijnlijk een veel doordachtere beslissing nemen door overleg (deleberatie) dan nu gebeurt in het huidige partijen-verkiezingsproces.

Misschien kan het Electoral College, dat vreemde Amerikaanse kiescollege dat alleen in Amerika bestaat, uiteindelijk zijn oorspronkelijke doel vervullen.

6. Het streven naar macht

Macht

Alle mensen willen macht. Vanaf het moment dat we als baby voor het eerst huilen, willen we macht. "Waaaaaah! Ik wil wat ik wil, en ik wil het nu!"

De meesten van ons willen beperkte macht, slechts de macht om in onze behoeften te voorzien en controle te hebben over ons eigen leven. Sommigen van ons willen echter macht hebben over anderen. En sommigen van ons kunnen er niet genoeg van krijgen.

De meeste professionele politici worden aangetrokken tot macht als motten tot een vlam. [Lord John-Dahlberg Acton](#), Engels historicus, politicus en schrijver, waarschuwde in 1887 dat "de macht de neiging heeft om te corrumperen en de absolute macht absoluut corrumpeert. Een groot man is bijna altijd een slecht man ... "

Ik moet zeggen, toen ik die laatste zin las, moest ik daar wel even over nadenken.

Macht kan natuurlijk voor goede doeleinden worden gebruikt, en dat gebeurt ook vaak. Maar voor de meeste politici heeft herkozen worden prioriteit, en goede bedoelingen worden maar al te vaak opgeofferd omdat winnen belangrijker is.

Voor zover ik weet, was [Niccolo Machiavelli](#) de eerste persoon die beweerde dat 'politiek het nastreven van macht is' in zijn beroemde boek 'De Vorst', een cynische handleiding voor heersers in de vroege jaren 1500. Vóór Machiavelli was de definitie van politiek goedaardiger, met een verwijzing naar bestuur in het algemeen. Maar Machiavelli onderzocht de donkerdere kant van de politiek, inclusief het strategisch gebruik van oorlog om macht te verwerven.

Niemand heeft een meer sinistere kijk op politiek laten zien dan [Mao Zedong](#), de revolutionair die communistisch China heeft gesticht. Hij zei: "Politiek is oorlog zonder bloedvergieten, terwijl oorlog politiek met bloedvergieten is."

Ironisch genoeg was het [Lee Atwater](#), met 38 jaar de jongste voorzitter ooit van het Republikeins Nationaal Comité, die misschien zonder het te weten Mao's definitie gebruikte. Hij noemde zijn werk 'politieke oorlogsvoering' en was een pionier in het gebruik van negatieve aanvalsspots. Hij zag 'race-baiting' en racistische uitspraken als een aanvaardbare campagnestrategie.

Tragisch genoeg overleed Atwater op 40-jarige leeftijd ten gevolge van kanker. Hij sprak zijn spijt uit, toen hij zich voorbereidde zijn maker te ontmoeten en schreef een van de meest aangrijpende verontschuldigungen die ik ooit heb gelezen (die ik hieronder zal delen).

Van politiek bestuur naar deliberatief bestuur

Mijn website '[Building a New Reality](#)' (Bouwen aan een nieuwe werkelijkheid) definieert wat ik de zes facetten van een nieuwe werkelijkheid noem: leren, bestuur, zorg, rechtvaardigheid, ondernemerschap en spirit. Hoewel mijn [zes facetendiagram](#) ze met de klok mee weergeeft, is de volgorde irrelevant. Ze zijn slechts een opsomming van basisbehoeften die essentieel zijn voor een goed functionerende samenleving.

Echter, om [Tolkiens 'Lord of the Rings'](#) te parafaseren: [bestuur](#) is het 'ene facet om ze allemaal te beheersen'. Om de overgang te maken van politiek bestuur naar deliberatief bestuur, wat mijn voorstel is, wordt het streven naar macht vervangen door het streven naar de waarheid. In ons huidige systeem van politiek bestuur zijn macht en waarheid tegenstellingen.

Een vriend van mij die voorzitter is van het bestuur van een regionale bank vroeg me eens sceptisch of ik probeerde [de menselijke natuur](#) te veranderen. Een goede vraag. Maar nee, ik probeer de menselijke natuur niet te veranderen. Maar al te vaak zien we onze zwakheden en fouten als menselijke natuur, maar ik zie het anders.

Elk moment van ons bestaan hebben we keuzes te maken, zoals in het cartooneske beeld van een duivel op de ene schouder en een engel op de andere, die allebei proberen ons over te halen hun kant te kiezen. De menselijke natuur is dynamisch. We kunnen er altijd voor kiezen om toe te geven aan de donkere kant, en ieder van ons doet dat zo nu en dan. Maar we kunnen er ook voor kiezen om de kant van het licht op te gaan. Ik zie de menselijke natuur en de menselijke geschiedenis als een worsteling tussen die twee.

Gezien wat we over macht te weten zijn gekomen, is de kans dat mensen worden gecorrumpeerd en naar de donkere kant worden getrokken het kleinst in een samenleving waar we decentraliseren en macht op grote schaal delen. Dat is de fundamentele stelling van dit [manifest](#).

Autoriteit en Invloed

[Autoriteit](#) is de officiële kant van bestuur. Autoriteit is inherent aan degenen die een formele besluitvormende rol hebben, van ouders tot presidenten.

[Invloed](#) is de onofficiële kant van bestuur. Zelfs de strengste ouders en de machtigste dictators moeten zien om te gaan met invloed, het inherente vermogen van hun kinderen en hun burgers om het gezag te ondersteunen of te trotseren en anderen te beïnvloeden om hetzelfde te doen.

Bestuur werkt het beste in een omgeving waarin autoriteit en invloed op elkaar zijn afgestemd ter ondersteuning van gemeenschappelijke doelen. Dat is wat democratische verkiezingen moeten bereiken: burgers oefenen hun invloed uit door via stemming de besluitvormers die hun doelen delen gezaghebbende posities toe te kennen.

Helaas gelooft de overgrote meerderheid van de burgers in democratische republieken over de hele wereld [hier niet meer in](#). We kunnen onze invloed en autoriteit echter opnieuw op elkaar afstemmen door het bestuur te decentraliseren, door mensen de gelegenheid te geven hun stem te laten horen en hun meer keuze te geven, in ruil voor het nemen van meer verantwoordelijkheid.

Het selecteren van wetgevers op basis van loting betekent dat burgers niet alleen stemmen op de besluitvormers. Zij worden de besluitvormers.

Invloed en autoriteit gaan dan samen.

Het falen van politiek bestuur

In 1991 overleed [Lee Atwater](#), voorzitter van het Republikeins Nationaal Comité en pionier in politieke aanvalsspots, ten gevolge van een hersentumor.

Jaren eerder, in een off-the-record interview dat pas na zijn dood werd vrijgegeven, legde Atwater de zogenaamde 'zuidelijke strategie' uit. Hierdoor konden de Republikeinen de stemmen van racisten winnen zonder zelf racistisch te lijken – namelijk door raciale boodschappen abstract te maken. Atwater zei: "[Je begint in 1954 met de woorden 'Nigger, nigger, nigger'](#)". Rond 1968 kun je niet meer 'nigger' zeggen – dat heeft negatieve gevolgen voor je, daar heb je jezelf mee. Dus dan zeg je dingen als 'gedwongen busvervoer, rechten van staten', en al die dingen ..."

Atwater bedacht de [beroemde aanvalsspot voor de presidentiële campagne van 1988](#) die kandidaat [Michael Dukakis](#), gouverneur van Massachusetts, de schuld gaf van de verkrachting en aanranding van een blank stel door Willie Horton. Dit was een zwarte veroordeelde moordenaar die ontsnapt was tijdens weekendverlof dat geregeld werd door het gevangeniswezen van Massachusetts. Atwater zei over Dukakis dat hij 'de schors van dat kleine akelige mannetje af zou pellen' en 'Willie Horton zijn running-mate zou maken'. Ironisch genoeg beschuldigde de aanval Dukakis van een gevangenisprogramma dat was geïnitieerd door zijn voorganger, een Republikeinse gouverneur.

Bij een andere gelegenheid loodste Atwater een valse verslaggever naar binnen bij een persconferentie, om een Congreskandidaat in verlegenheid te brengen door hem vragen te stellen over zijn worsteling met depressie in zijn tienerjaren.

Hij noemde zijn werk 'politieke oorlogsvoering'. Maar politieke oorlogsvoering verdrijft goede mensen die anderen geen schade willen berokkenen en ook niet geschaad willen worden – dus laten ze de publieke functies over aan mensen met een dikkere huid en hardere harten. Treurig genoeg zijn kiezers over de hele wereld gaan geloven dat politieke partijoorlogsvoering een noodzakelijk kwaad is bij het selecteren van mensen voor publieke functies – een methode die het best 'selectie door gevecht' genoemd kan worden.

Politieke partijen zijn uitgevonden om verkiezingen te winnen. George Washington, de eerste Amerikaanse president, voorspelde in [zijn afscheidstoespraak](#) dat politieke partijen 'in de loop der tijd en dingen waarschijnlijk krachtige motoren zullen worden, waardoor sluwe, ambitieuze en gewetenloze mannen in staat zullen worden gesteld om de macht van het volk te ondermijnen en zich de teugels van de regering toe te eigenen".

In het zicht van de dood op slechts 40 jarige leeftijd zocht Atwater gemoedsrust en schreef hij brieven met verontschuldiging aan Dukakis en andere slachtoffers van zijn vuile politieke trucs. In een laatste artikel voor *Life*-magazine een maand voor zijn dood schreef Lee Atwater: "Mijn ziekte hielp me te zien dat wat in de maatschappij ontbreekt, is wat in mij ontbrak: Een klein hartje. Veel broederschap ..."

"Ik heb meer rijkdom, macht en prestige verworven dan de meesten. Maar je kunt alles verwerven wat je wilt en je nog steeds leeg voelen ... Er was een dodelijke ziekte voor nodig om me oog in oog te plaatsen met die waarheid, maar het is een waarheid die het land, gevangen in zijn meedogenloze ambities en moreel verval, van mij kan leren. Ik weet niet wie ons zal leiden ... maar we moeten zorgen dat ze spreken tot deze geestelijke leegte in het hart van de Amerikaanse samenleving, deze tumor van de ziel."

Het potentieel van [deliberatief bestuur](#)

Texas staat bekend om zijn verdeeldheid zaaiende politiek. Gematigden worden door velen gezien als mensen zonder ruggegraat. De Texaanse populist [Jim Hightower](#) zegt dat er in zijn staat "[niks in het midden van de weg is, alleen gele strepen en dode gordeldieren](#)".

Hoe is het mogelijk dat Texas, een van de oorspronkelijke gas- en oliestaten, nu leider is op het gebied van hernieuwbare energie? Hoe is het mogelijk dat zowel conservatieven als liberalen deze ontwikkeling ondersteunen? Hoe zit het met de dode gordeldieren?

Wat de gebruikelijke partijpolitieke strijd tussen milieuactivisten en de energie-industrie veranderde, was 'Deliberative Polling' oftewel deliberatieve peilingen.

In de periode 1996-1998 vroegen acht Texaanse elektriciteitsbedrijven James Fishkin, toen verbonden aan de Universiteit van Texas in Austin, om de visie van hun klanten op de verschillende mogelijkheden op energiegebied te onderzoeken: hernieuwbare energie, energiebesparing en de daaraan verbonden kosten. De Deliberatieve Polls waren opmerkelijk geloofwaardig, omdat de deelnemers door middel van loterijen uit de doelgroep werden geselecteerd – in dit geval was elke deliberatieve groep echt representatief voor de klanten van de acht bedrijven.

De resultaten van de energiepeilingen in Texas waren een schok voor iedereen. Texanen, de mensen uit de gas- en oliestaat, mensen die meer kilometers rijden in meer pick-up-trucks en SUV's dan in welke andere staat dan ook, waren bereid om extra geld te betalen voor hernieuwbare energie en voor energiebesparing. Van een eerste telefonische enquête tot en met de laatste peiling na het

overleg steeg de bereidheid van de klant om extra geld te betalen met 30 procent, naar 84 procent voor hernieuwbare energie en 73 procent voor energiebesparing.

Fishkin meldt dat, na het horen van sprekers en overleg met anderen, mensen hun keuzes uit de eerste telefonische enquête bijna zeventig procent van de tijd veranderden, een verrassend resultaat omdat, volgens [empirisch onderzoek](#) en conventionele wijsheid, mensen meestal meer weerstand tegen verandering hebben.

De invloed van een Deliberative Poll is sterk afhankelijk van de legitimiteit ervan, en wordt versterkt als de onderzoekers nauwgezette zorg besteden aan het bereiken van overeenstemming met alle strijdende partijen bij de voorbereiding van het briefingboek. Voor een Deliberative Poll in Australië maakten Fishkin en zijn collega's 19 versies van het briefingboek totdat alle partijen uiteindelijk tot de conclusie kwamen dat het fair was. Alle partijen vertrouwen op een proces waarin ze hun stem op een betekenisvolle manier kunnen laten horen en waarin hun zorgen worden erkend.

De Texaanse elektriciteitsindustrie en de Texaanse overheid werden sterk beïnvloed door de onverwachte resultaten en hebben ook ernaar gehandeld. In de periode 1996-1998, toen de peilingen werden gehouden, was Texas, de gas- en oliestaat, de 49e van de 50 staten van de VS op het gebied van duurzame energieproductie. Vandaag de dag is Texas de nummer 1.

Power to the people. De macht aan het volk.

7. De belofte van echte vertegenwoordiging

Wat zou er gebeuren, als we zouden eisen dat elke kandidaat voor het presidentschap, de Senaat en het Huis van Afgevaardigden een Belofte van Echte Representatie zou ondertekenen? De beloftestrategie kan worden gebruikt bij elke verkiezing, in elk land, op nationaal niveau, staatsniveau, provinciaal of lokaal niveau, overal waar mensen het potentieel van loting en burgerplatforms willen laten zien door een belangrijke kwestie aan te pakken waar politici geen oplossing voor hebben.

Door het ondertekenen van de belofte beloven alle kandidaten, om als ze verkozen zijn, het volgende te gaan doen:

- zij zouden snel wetgeving uitvaardigen om een nationaal burgerplatform (of op staats-, provinciaal of lokaal niveau) te machtigen en te financieren, zodat deze kan beslissen over een belangrijke kwestie waarvoor de belofte gedaan is.
- de burgerversameling zou worden geleid met een briefingboek dat een eerlijke en faire weergave is van de voor- en nadelen van een breed scala aan standpunten over de gekozen kwestie.
- in het geval van een Amerikaans burgerplatform, bijvoorbeeld, zouden 435 Amerikaanse burgers worden geselecteerd door loting, één uit elk district van het Congres.
- de financiering dekt het selectieproces en de kosten van elke afgevaardigde.
- met de financiering zou personeel aangetrokken kunnen worden ter ondersteuning van het proces en het opstellen van een wet die de besluiten van de overlegvergadering weerspiegelt.
- de financiering zou de kosten van een locatie en livestreamen dekken, zodat het publiek het overlegproces kan zien.
- elke senator, volksvertegenwoordiger en de president (of de relevante verkozenen en kandidaten in andere rechtsgebieden) zouden alle besluiten die door deze echt representatieve groep medeburgers worden genomen, volledig steunen en onmiddellijk ten uitvoer brengen.

Waarom denken we dat deze strategie van Belofte van echte vertegenwoordiging zal werken?

Hoe de onvolkomenheden van verkiezingen drooglegging opdrongen aan Amerika

Op de eerste dag van de drooglegging in 1920 moeten mensen wel verbaasd om zich heen hebben gekeken en gedacht hebben: "Hoe heeft dit in vredesnaam kunnen gebeuren?"

Wayne Wheeler, leider van de National Anti-Saloon League, wist precies hoe het kon gebeuren. Hij bracht Amerika ertoe om de drank op te geven en zijn vijfde grootste industrie te sluiten, door slim gebruik te maken van een hiaat in het hart van het verkiezingsproces – het verschil tussen winnen en verliezen.

Hij ging er prat op dat hij het gedaan had zoals de kopstukken van de politieke partijen het deden. Hij bouwde loyaliteit op onder een verenigd blok kiezers die, hoewel een kleine minderheid, een doorslaggevende betekenis voor de verkiezingen konden hebben. Elke kandidaat met 45% van het electoraat kon winnen met behulp van het kiezersblok. Maar als de kandidaat weigerde de drooglegging te steunen, schoof Wheeler de stemmen van het blok naar een tegenstander.

In 1903 besloot de League om de 70 wetgevers in Ohio tegen te werken en versloeg ze allemaal. In 1905 daagde de League de gouverneur van Ohio uit, die voorheen gekozen was met de grootste meerderheid in de geschiedenis van de staat. Hoewel de Republikeinen elke andere verkiezing op staatsniveau in Ohio wonnen, werd de Republikeinse gouverneur verslagen en was zijn politieke carrière geruïneerd. Door het machtsvertoon van de League in Ohio konden politici in elke staat geïntimideerd worden, tot de drooglegging op nationaal niveau werd ingesteld door een amendement van de Amerikaanse grondwet.

Wat Wayne Wheeler perfectioneerde, was een strategie die een kleine groep kiezers die stemmen over één onderwerp in staat stelde om zijn wil op te leggen aan de rest van de natie. Wat zou er gebeuren, als we de strategie van Wayne Wheeler zouden gebruiken om democratieën overal en op elk bestuursniveau te redden van hun huidige partijenmoeras?

Degenen onder ons die de mogelijkheid van een meer deliberatieve democratie willen onderzoeken, kunnen gebruik maken van de tekortkomingen van verkiezingen, op dezelfde manier als Wayne Wheeler de wetgevers onder druk zette om zijn zaak te steunen. Met slechts een klein percentage vastbesloten kiezers kunnen we gelijkopgaande verkiezingen beslissen ten gunste van kandidaten die ermee instemmen om de Belofte van ware vertegenwoordiging aan te nemen.

De petitie van Echte Vertegenwoordiging

Ten eerste moeten we een petitieactie op touw zetten om ervoor te zorgen we voldoende handtekeningen van kiezers krijgen om een geloofwaardige bedreiging te vormen voor politici die niet willen ondertekenen. We hoeven geen regeringen of grondwetten te veranderen om de eerste stap te zetten. We hoeven alleen maar te zorgen dat de kandidaten instemmen met het *vrijwillig delegeren van hun bevoegdheden* en het uitvaardigen van wetgeving die voldoende financiering biedt voor de kosten van het houden en livestreamen van een burgerplatform, en vervolgens de besluiten van de vergadering honoreren door stemming vóór de betreffende wetgeving.

Naarmate het aantal namen op de petitie groeit, zal de dreiging geloofwaardiger worden. Als kandidaten ermee instemmen ons te ondersteunen, kunnen ze ons True Representation-logo gebruiken op hun campagnemateriaal en websites. Een succesvolle True Representation-inspanning zal de weg banen voor toekomstige burgerplatforms om andere controversiële kwesties aan te pakken die politici niet aandurven.

Dit is een pragmatische eerste stap. We stellen geen permanente regeringswisseling voor. In plaats daarvan willen we mensen over de hele wereld de kans geven om te zien hoe loting en participatie-besluitvorming in de praktijk kan werken.

Het einde van James Madisons Amerikaanse nachtmerrie

James Madison vertrouwde het Amerikaanse volk tot op zekere hoogte, maar hij maakte zich zorgen dat het een 'mob', een oncontroleerbare massa zou worden. Hij wilde een manier vinden om dingen te vertragen wanneer dat gebeurde en mechanismen creëren voor kalm overleg. Hij had zich een senaat voor ogen gesteld die gekozen werd door de staatswetgevers, niet door middel van rechtstreekse verkiezingen, en een president die gekozen werd door een kiescollege, niet door de kiezers. Maar het heeft niet gewerkt zoals hij hoopte. Toch zal het gebruik van burgerplatforms die geselecteerd zijn door middel van loting – een oud idee in een moderne context – een deliberatief proces creëren dat absoluut in overeenstemming is met de bedoelingen van Madison en de andere stichters.

Toen Benjamin Franklin in 1787 uit de Constitutionele Conventie tevoorschijn kwam en hem gevraagd werd welk soort overheid voorgesteld was, zei hij: "Een republiek, als *jullie* haar kunnen behouden." Hij richtte zich tot ons. En dat deed ook John F. Kennedy, toen hij ons aanspoorde om te vragen wat wij voor ons land konden doen. Zijn woorden raakten mij als veertienjarige. En inmiddels begrijp ik, dat we – als we meer onze stem willen laten horen en meer keuze willen, wat de belofte van democratie is – we meer verantwoordelijkheid moeten nemen.

Misschien kunnen Amerikanen het goede voorbeeld geven en anderen inspireren, zoals we in het verleden hebben gedaan, om tegenslagen te overwinnen en een hernieuwde democratische spirit te omarmen.

Men kan zich afvragen of de voorgestelde hervorming – selectie door loting in plaats van verkiezingen – wel relevant is voor Amerika, omdat deze methode ontwikkeld is in het Athene van de klassieke oudheid, een onvolmaakte democratie waaraan mannen zonder eigendom, vrouwen en slaven niet mochten deelnemen. Maar dat komt precies overeen met de Amerikaanse democratie in Franklins tijd – mannen zonder eigendom, vrouwen en slaven mochten niet deelnemen.

Maar in de twee eeuwen sinds de oprichting van de Amerikaanse republiek hebben we een evolutie doorgemaakt.

En dat kunnen we blijven doen.

Dat moeten we blijven doen.

Bijlage: Aanbevolen bronnen rond burgerplatforms en loting

Boeken

Democracy When the People Are Thinking: Revitalizing Our Politics Through Public Deliberation (2018) James S. Fishkin

Democratie vereist een verbinding met de 'wil van het volk'. Wat betekent dat in een wereld van 'nepnieuws', niet aflatende behartiging van eigenbelang, een dialoog die vooral onder gelijkgezinden plaatsvindt en gigantische uitgaven om de publieke opinie te manipuleren? Wat voor mening kan het publiek onder dergelijke omstandigheden hebben? Hoe zou democratie eruitzien als de mensen echt diepgaand zouden nadenken over het beleid waarmee ze moeten leven? Als ze echt 'deliberatief' overleggen met goede informatie over hun politieke keuzes?

The End of Politicians: Time for a Real Democracy (2017) Brett Hennig

Onze politiek is defect, maar kan gerepareerd worden. Een echte democratie is niet alleen mogelijk – het is een dringende noodzaak. Provocerend, beknopt en inspirerend combineert *The End of Politicians* inzichten uit de geschiedenis van de democratie met kritisch begrip van de informatierevolutie om uit te leggen hoe we de democratie kunnen repareren door politici af te schaffen en ze te vervangen door een representatief netwerk van gewone burgers.

(Goodreads)

The Wisdom of Crowds: Why the Many Are Smarter Than the Few and How Collective Wisdom Shapes Business, Economies, Societies and Nations (2004) James Surowiecki

In dit fascinerende boek verkent James Surowiecki, voormalig business-columnist van de *New Yorker*, een bedrieglijk eenvoudig idee: Grote groepen mensen zijn slimmer dan een kleine elite, hoe briljant deze laatste ook is – beter in het oplossen van problemen, het bevorderen van innovatie, het nemen van verstandige beslissingen en zelfs beter in het voorspellen van de toekomst. Met grenzeloze eruditie en in heerlijk helder proza bestrijkt Surowiecki uiteenlopende vakgebieden zoals populaire cultuur, psychologie, mierenbiologie, gedragseconomie, kunstmatige intelligentie, militaire geschiedenis en politiek – om te laten zien hoe dit eenvoudige idee belangrijke lessen biedt voor de manier waarop we ons leven leiden, onze leiders selecteren, onze bedrijven leiden en over onze wereld denken.

Artikelen

[*The Case for Governing by Lottery*](#) in de *Boston Globe* (2012) Alex Guerrero

[*The Lottocracy*](#) op de *Aeon*-website (2014) Alex Guerrero

Beide artikelen geven een uitstekende uitleg van Guerrero's idee van Lottocratie. Voor wie geen toegang heeft tot een universiteitsbibliotheek zijn dit goede alternatieven. Tegen [vergoeding is het originele wetenschappelijk-tijdschriftartikel te lezen](#): *Against Elections: The Lottocratic Alternative* (2014).

[The Nation in a Room](#) op de website *Boston Review* (2006) James S. Fishkin

Een uitstekend artikel van Fishkin, waarin hij Deliberative Polling uitlegt door het af te zetten tegen George Gallups visie op de nationale publieke-opiniepeilingen.

Video's

[By The People: What's Next California?](#) 57 minuten

Met host Judy Woodruff van The PBS NewsHour. 'By The People: What's Next California?' volgt bijeenkomsten van een representatieve steekproef van 412 geregistreerde Californische kiezers in Torrance, voor de allereerste Deliberatieve Poll van de staat in juni 2011. De weekenddiscussies en de resultaten van de voor- en na-peilingen over de belangrijkste kwesties voor de staat zijn vastgelegd en worden aan de kijkers gepresenteerd.

[When Citizens Assemble](#) 17 minuten

Deze film van Patrick Chalmers legt beknopt uit hoe de pogingen van Ierland om een politieke impasse rond het de facto verbod op abortus te doorbreken ten slotte resulteerden in een geïnspireerde en gedurfde reactie – de oprichting van een burgerplatform om het probleem aan te pakken. Gedurende vijf weekenden, verspreid over vijf maanden, heeft een willekeurige selectie Ieren beraadslaagd over deze zeer veel verdeeldheid zaaiende en controversiële kwestie. Vervolgens gebruikte het Ierse volk de besluiten van het burgerplatform als basis voor een nationaal referendum. Daarna werd het algehele verbod afgeschaft. Het burgerplatform is een doorbraakmoment, niet alleen voor Ierland, maar ook voor de manier waarop in de rest van de wereld politiek wordt bedreven. Door willekeurige selectie en overleg te gebruiken om oplossingen te zoeken voor een zeer omstreden kwestie, in plaats van deze over te laten aan in verkiezingen gekozen politici, heeft Ierland ons allemaal een lesje geleerd hoe we anders om kunnen gaan met democratie.

[What If We Replaced Politicians With Randomly Selected People](#) 10 minuten (TedTalk)

Vind u ook dat de democratie defect is? Laten we politici vervangen door willekeurig geselecteerde mensen! Auteur en activist Brett Hennig presenteert een overtuigend pleidooi voor loting-democratie, oftewel willekeurige selectie van bekleders van publieke functies – een systeem met wortels in het Athene van de antieke oudheid. Het systeem wil de wijsheid van de massa benutten en vertrouwt het nemen van evenwichtige beslissingen in het belang van iedereen toe aan gewone mensen. Klinkt als een krankzinnig idee? Ervaar meer over hoe het zou kunnen werken om een wereld te creëren die vrij is van partijpolitiek.

Websites

[Building a New Reality](#) (Bouwen aan een nieuwe werkelijkheid) is mijn eigen website. De site biedt een overzicht over de zes facetten van een nieuwe realiteit, waaronder 'het ene facet om

ze allemaal te beheersen', namelijk bestuur. Op de site staat een reeks blogposts van verschillende auteurs, waaronder ikzelf, over [Burgerplatforms](#) en een groeiend aantal posts en pagina's over onze [True Representation](#) Pledge-campagne, de campagne rond de belofte van echte vertegenwoordiging, waarmee we de politieke democratie van de VS willen veranderen in een deliberatieve democratie.

[Sortition Foundation](#) (Loting-stichting) biedt materialen over selectie van wetgevers door loting, burgerplatforms, en de campagne voor een Citizens' House in het Verenigd Koninkrijk ter vervanging van het House of Lords.

[Center for Deliberative Democracy](#) van Stanford University heeft een schat aan informatie over meer dan twee decennia Deliberative Polling,TM inclusief een tijdlijn en beschrijving van meer dan 100 deliberatieve peilingen.

[Building a New Reality](#) is een onpartijdige, empirisch onderbouwde sociale beweging die zich inzet voor decentralisatie van de macht en voor participatie-besluitvorming in alle facetten van de samenleving: leren en onderwijs, bestuur, zorg, rechtvaardigheid, ondernemerschap en spirit.

[True Representation](#) is ons eerste project, want bestuur is 'het ene facet om ze allemaal te beheersen'.

Wij maken ons sterk om onze stem beter te laten horen en beter te kunnen kiezen, in ruil voor het nemen van meer verantwoordelijkheid.

Bezoek onze website en kijk daar eens rond. U kunt zich onder aan alle pagina's inschrijven voor blogposts en updates. Doe met ons mee.

Call to Action: een burgerplatform in de VS voor de regulering van wapenbezit

De strategie die Wayne Wheeler van de National Anti-Saloon League gebruikte om in 1920 de 'drooglegging', het verbod op alcoholische dranken, op te leggen aan de rest van het land, is dezelfde strategie die de [National Rifle Association](#) (NRA) gebruikt om zelfs maar een zinvolle discussie over de voors en tegens van wapenregulering te vermijden. Beide organisaties laten zien hoe een kleine vastberaden minderheid haar doelen kan bereiken door gebruik te maken van de kwetsbaarheid van politici in ons gebrekkige competitieve kiesstelsel.

Ik stel voor om diezelfde single-issue strategie te gebruiken om te komen tot een U.S. Citizens' Assembly on Gun Control, een Amerikaans burgerplatform voor de regulering van wapenbezit, als participatie-benadering van een van de meest uitdagende problemen van ons land: vermindering van wapengeweld in Amerika.

U moet wel begrijpen, dat ik geen enkel specifiek standpunt over wapenregulering promoot. Of u nu van mening bent dat u zich volledig moet verzetten tegen beperkingen van wapenbezit of dat u alle wapenbezit wilt afschaffen, of – wat waarschijnlijker is – als uw opvattingen zo'n beetje het midden houden, waarom zouden de Amerikanen dan geen weloverwogen overlegproces kunnen hebben over een van de meest uitdagende kwesties in ons land?

(In het belang van transparantie, als u mijn persoonlijke visie op wapenregulering wilt weten, lees dan op mijn website '[Building A New Reality](#)' mijn blogpost met de titel '[The Good Old NRA](#)'.

In het eerste hoofdstuk van mijn boek uit 1992, '[The Electronic Congress](#)', schreef ik: "De NRA is tegen alle wapenreguleringswetgeving, hoewel 87 procent van de Amerikaanse wapenbezitters, volgens een enquête van Time/CNN uit 1989, voorstander is van een federale wet die een wachttijd van zeven dagen en een achtergrondcheck vereist voor iedereen die een handvuurwapen wil kopen".

In 1993 werd [The Brady Handgun Violence Prevention Act](#) aangenomen, vernoemd naar James Brady, de perssecretaris van het Witte Huis, die in 1981 neergeschoten werd en verlamd raakte bij een moordaanslag op president Ronald Reagan. De wet stelde achtergrondcontroles verplicht, voordat een wapen gekocht kon worden bij een erkende dealer, fabrikant of importeur. Sindsdien betogen critici [van alle twee de kanten van de wapenreguleringsproblematiek dat de wet ineffectief is](#), maar ze voeren verschillende redenen aan.

In 1994 werd [een verbod op assault-wapens \(aanvalswapens\) ingesteld](#) – een tijdelijk verbod dat van september 1994 tot september 2004 van kracht was. Meerdere pogingen om het verbod te verlengen zijn mislukt, ondanks het feit dat [70% van het publiek in 2018](#) voorstander was van het weer instellen van het verbod.

Ik vind het zeer verontrustend dat de kwestie van het wapengeweld waarover ik in 1992 schreef, vandaag de dag nog steeds een even groot probleem is. Maar wat de oplossing ook mag zijn, we kunnen niets oplossen door niets te doen.

Mijn vriend David Heekin is [een van de mensen die bijdragen leveren aan mijn website Building A New Reality](#). Ik ben het niet altijd met hem eens, maar ik vind hem wel altijd openstaan voor echte discussie. In een artikel dat hij schreef voor zijn eigen Facebook-pagina, met de titel 'Evolution of a Gunslinger', beschrijft hij zijn visie op de huidige impasse in de wapenregulering:

De AR-15 is de laatste tijd veel in het nieuws geweest. Voor het geval dat u zich op Mars bevindt en er nog niet van gehoord heeft – de AR-15 is de burgerversie van het militaire M-16/M4 primaire-infanteriewapen. Een groep compromisloze fanatici staat erop dat het een aanvalswapen is en verboden moet worden. Een andere groep compromisloze fanatici schreeuwt dat het zeker geen aanvalswapen is, en dringt erop aan dat elke poging om de AR-15 te verbieden een aanval is op het 2e amendement op de Bill of Rights, de grondwet van de Verenigde Staten, en hun individuele rechten als burgers van dat land. Geen onderhandelingen, geen compromis, geen kwartier gevraagd of geboden, geen krijgsgevangenen.

Waar u ook staat op het gebied van wapenregulering, u zult het er waarschijnlijk mee eens zijn dat het zinloos is om koppig in eigen mening volharden en steeds dezelfde argumenten naar elkaar te schreeuwen. Het is tijd om de impasse te doorbreken, maar we hebben uw hulp nodig. Het is tijd om de impasse te doorbreken —**maar we hebben uw hulp nodig**.

Als u gaat zitten wachten op politici en ons disfunctioneel politiek systeem om onze problemen op te lossen, dan zult u waarschijnlijk al van ouderdom gestorven zijn vóór het zover is. In plaats daarvan stellen we openbare beraadslaging en overleg voor door een echt representatieve groep gewone Amerikanen – een aanpak die het potentieel heeft om onze democratie nieuw leven in te blazen en tegelijkertijd iets zinnigs tot stand te brengen.

[**Schrijf u nu in**](#) voor wekelijkse updates en blogs in uw mailbox. We houden u op de hoogte van onze progressie.

Beter onze stem laten horen, betere keuzes – dat vereist het nemen van meer gedeelde verantwoordelijkheid.

Doe met ons mee.